

W Łodzi i województwie
Warty produkcyjne
zaciągnęło już
70 tys. robotników

ZALOZI SETEK ZAKŁADÓW PRACY ZACIAGAJAC WARTY NA CZESO XXXVI ROCZNICY WIELKIEGO PAŹDZIERNIKA WZMAGAJA TEMPO WALKI O WYDATNE ZWIĘKSZENIE PRODUKCJI I POPRAWĘ JEJ JAKOŚCI, O PRZEDTERMINOWĄ REALIZACJĘ ZADAŃ CZWARTEGO ROKU PLANU 6-LETNIEGO.

Z dotychczasowych meldunków wynika, że ponad 70 tysięcy robotników i robotniczek z Łodzi i woj. łódzkiego zaciągnęło już warty produkcyjne.

W ZPB im. Okręgu robotniczym wszystkich oddziałów produkcyjnych zaciągnęło już warty, podejmując wiele dodatkowych zobowiązań. Między innymi członkowie grupy związkowej tkackiej Marii Krawskiej postanowili podnieść o 1 proc. wykonanie planu. Grupa związkowa prądki Stefani Majewskiej zmniejszyła o 1 proc. ilość odpadków. A grupa związkowa skrawkarska Heleny Golebiowskiej podniosła o 1 proc. jakość produkcji.

Robotnice i robotnicy ZPB im. Niedzielskiego witają dzień 7 listopada nowym czynem produkcyjnym.

W okresie pełnienia warty skrawkarska Zofia Jarzyńska zobowiązała się wyprodukować dodatkowo 10 kg przędzy. Tkacz Ignacy Domański

zmniejszył ilość odpadków o 1 proc., a tkaczka Kazimiera Balcerzak o 1,5 proc. Władysława Królowska, Feliks Kolas i wielu innych tkaczy postanowili produkować wyłącznie tkaniny i gatunki. Zarząd Budowlanego nr 1 ZEM przystępując do pełnienia warty podjął szereg zobowiązań i produkcyjnych. I tak na robotnicy zatrudnieni przy budowie bloku nr 1028 postanowili zwiększyć wykonanie norm o 10 proc., wzmocnić walkę o oszczędne gospodarowanie materiałami budowlanymi oraz wykonywać wszelkie roboty bez usterek. Podobne zobowiązania podjęły robotnicy pracujące na budowach nr nr 117, 119, 1016, 1019. 21 robotników budowy nr 1020 zobowiązało się, przyspieszyć termin zabetonowania stropów.

Robotnicy Łodzi z wielkim zainteresowaniem studiują tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR. „Osiągnięcia w wykonaniu Planu 6-letniego i główne zadania gospodarcze w latach 1954-1955”. NA ZDJĘCIU: Marian Mierzejewski, agnieszka WZWNN A-2, w czasie przerwy śniadaniowej wraz z całą brudą omawia tezy do dyskusji. Fot. — M. Sz.

Dalsze zacieśnienie współpracy naukowo-technicznej między ZSRR a Polską

W TYCH DNIACH ODBYŁA SIĘ W WARSZAWIE KOŁEJNA SESJA POLSKO-RADZIECKIEJ KOMISJI WSPÓŁPRACY NAUKOWO-TECHNICZNEJ MIĘDZY ZSRR A POLSKĄ RZECZĄPOSPOLITĄ LUDOWĄ.

Komisja rozpatrzyła aktualne zadania współpracy naukowo-technicznej między oboma krajami i podjęła wspólne zobowiązania.

Zgodnie z protokołem podpisanym przez obie strony, Związek Radziecki udzieli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej pomocy technicznej przekazując:

projekt zakładu chemicznego i projekt fabryki materiałów budowlanych;

zespół inżynierów i pracowników naukowych do skompletowania i obsługi urządzeń hutniczych i energetycznych;

inżynierów do skompletowania i obsługi urządzeń transportowych i budowlanych, aparaty i przyrządy dla przemysłu towarów masowego spożycia;

dokumentację techniczną

technologii produkcji barwników, preparatów farmaceutycznych, wyrobów ceramicznych i innych, receptury dla produkcji witamin i wyrobów cukierkowych.

Związek Radziecki przekazał dla rolnictwa polskiego próbki nasion zbóż, roślin oleistych, strączkowych, warzyw i innych roślin uprawnych; ponadto specjalistę radzieckiego działu konsultacji w dziedzinie podniesienia produktywności ogrodnictwa zwierząt gospodarskich.

Protokół przewiduje również przeniesienie przez Związek Radziecki zgodnie z prośbą strony polskiej — ekspertyz różnych projektów opracowanych przez polskie biura projektowe.

Prócz tego Związek Radziecki przysłał grupę specjalistów polskich na praktykę produkcyjną w zakładach

(Dalszy ciąg na str. 6)

W stosunku do istniejących możliwości wzrost produkcji sektora socjalistycznego w rolnictwie.

Nierównomierność w rozwoju przemysłu i rolnictwa przybrała charakter poważny, hamujący dalszy rozwój gospodarki narodowej, opóźniający wysiłki w celu szybkiego podniesienia stopy życiowej mas pracujących. W ciągu okresu 1949/1953 dochód narodowy wzrósł ogólnie o 61 proc. W tym samym okresie realne dochody przypadające na głowę ludności zatrudnionej poza rolnictwem — m. in. dzięki zwiększeniu zatrudnienia członków rodzin — wzrosły o około 15 proc., a dochody realne przypadające na głowę ludności wiejskiej — o około 20 proc. W ciągu dziesięciu lat od wyzwolenia nastąpiła poważna rozbudowa świadczeń socjalnych i ubezpieczeń, wybudowano i oddano do użytku 1.200.000 izb mieszkalnych, wybudowano tysiące szkół, rozbudowano leczniczo, sieć urządzeń kulturalnych itp.

Pomimo tych osiągnięć, zadania Planu Sześcioletniego w dziedzinie wzrostu poziomu życia ludności nie zostały w okresie 1949-1953 w pełni wykonane. Konieczne jest osiągnięcie w ciągu najbliższych lat wydatnego polepszenia położenia materialnego mas pracujących i wsi. Temu zagadnieniu poświęcony był referat towarzysza Bieruta na IX Plenum, tego zagadnienia dotyczy teza przedjazdowa, te problemy będą treścią samego Zjazdu.

„Niezbędne jest — głosią publikowane w dzisiejszym numerze tezy — aby rozwój naszemu krajowi przyszedł z pomocą, a nie jako przeszkodę. W tym celu należy podjąć zdecydowane i skuteczne działania na polu gospodarki narodowej, mającej na celu przyspieszenie tempa wzrostu produkcji rolniczej i produkcyjnej przemysłu artykułów konsumpcyjnych i osiągnięcia na tej podstawie szybkiego i wydatnego wzrostu stopy życiowej ludności pracującej miast i wsi”.

Kontynuując dzieło socjalistycznego uprzedmiotowienia, idąc dalej tą jedyną słuszną drogą wiedzącą do socjalizmu, partia naszemu krajowi przysłała w postaci dnia jako cel podwyższenie w ciągu dwóch najbliższych lat płac realnych pracowników oraz dochodów rolników chłopskich o około 15 procent. Będziemy w stanie to osiągnąć przy realizacji całego zespołu środków omówionych na IX Plenum.

W ciągu najbliższych dwóch lat będziemy mogli położyć znacznie większy nacisk niż dotychczas na rozwój rolnictwa; zwiększy

się pomoc państwa dla gospodarujących indywidualnie chłopów małych i średnich, polepszy się zaopatrzenie wsi w towary przemysłowe, większą wagę przykładać się będzie do umocnienia i rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, do rozwoju PGR, Nakłady inwestycyjne w rolnictwie będą w 1955 r. o 45 proc. wyższe niż w roku bieżącym. Będziemy w stanie w wydatny sposób podwyższyć produkcję przedmiotów masowego użytku — zarówno przemysłowych jak i rolniczych; inwestycje w przemyśle konsumpcyjnym wzrosną w 1955 r. o 38 proc. w porównaniu z 1953 r. Będziemy w stanie przyspieszyć budownictwo mieszkaniowe, tak aby osiągnąć w 1955 roku 162.000 izb rocznie. Będziemy mogli na urzeczywistnienie socjalne i kulturalne wydaty w 1955 r. o 34 procent więcej niż w roku bieżącym.

Zadanie szybszego podniesienia poziomu życia ludności postawili obecnie przed sobą wszystkie kraje obywateli i socjalizmu. W ZSRR mobilizowane są ogromne środki, aby w ciągu najbliższych 2-3 lat radykalnie podnieść dobrobyt ludności radzieckiej. Narodził się wieloletni plan zbudowania bazy przemysłowej, koncentracja obecnie wielkich środków i energii na podniesienie stopy życiowej ludności. Ten cały proces staje się możliwy jedynie dzięki temu, że w ciągu ostatnich lat każdy z naszych krajów z osobna wzrósł na siłach, rozwijając intensywnie bazę przemysłową w oparciu o nowoczesną technikę. Nastąpiło przesunięcie w ogólnej skali na korzyść sił pokoju, na niekorzyść sił imperializmu i wojny.

II Zjazd będzie wielkim wydarzeniem w życiu partii i w życiu naszego narodu. To pod przewodnictwem partii — klasy robotniczej, złączona nierozdzielnie, braterskim sojuszem z chłopstwem pracującym, skupiając wokół siebie we Froncie Narodowym najwęższe rzesze społeczeństwa, w krótkim czasie wyrwała Polskę z wieloletniego zacofania i postawiła w rzędzie przodujących krajów. Patrząc ze szlachetną dumą na wszystkich, przed wszystkimi ludźmi pracy Polskiej Ludowej nowe, wielkie zadania do zrealizowania w ciągu najbliższych dwóch lat. Walka o realizację tych wielkich zadań rozpoczyna się już dziś. Pod tymi hasłami partia i naród przygotowują się do II Zjazdu PZPR.

(„Trybuna Ludu”)
4 listopada 1953 r.

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR
przyjęte przez IX Plenum KC PZPR

„O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej”

patrz str. 2, 3, 4 i 5.

Powiat Radomsko - 225,5 proc.

W dniu 2 listopada wysokim przekroczeniem planu dostaw zboża może się poszczycić powiat radomski, który wykonał dzienne zadania w 225,5 proc. Niemniej osiągnięcia uzyskały: powiat brzeziński — 188,9 proc., powiat wieluński — 188,6 proc., powiat łódzki — 136 proc., powiat piotrkowski — 119,5 proc. Najlepszy natomiast wynik posiada w dniu 2 listopada br. powiat kutnowski — 27,1 proc. Hamuje on w dalszym ciągu tempo dostaw w całym województwie.

Start do wykonania zadań w bieżącym miesiącu był dość dobry. Mamy do odnotowania nawet znaczne osiągnięcia. Oto dzięki wysokiemu przekroczeniu dziennej planów powiaty brzeziński i wieluński szybko zbliżają się do uzyskania 90 proc. rocznego planu a tym samym do zwolnienia z miarek i dysypów.

Te osiągnięcia nie mogą przysłaniać jednak występujących braków w przebiegu skupu zboża. Szerok powiatów wciąż jeszcze nie nadąża za produkcyjnymi. Mimo wzmocnienia tempa dostaw w powiatach łęczyckim, sieradzkim, rawsko-mazowieckim, łowickim — dzienne wyniki realizacji zadań są jeszcze niezadowalające. Ten stan powinien szybko ulec zmianie.

Coraz więcej żywcą dostarczają pracujący chłopci

Ostatnio w województwie łódzkim nastąpiła znaczna poprawa w dostawach zwierząt rzeźnych. Na dnia 3 bm. woj. łódzkie wykonało dzienne plany skupienia w 109,1 proc. a byłaby w 181,5 proc.

Wyniki te zawdzięczać należy m. in. manifestacyjnym dostawom, coraz częściej or-

ganizowanym przez pracujących chłopów. Odstawie taką niedawno zorganizowali chłopci gromad: Jeże Pole, Klonowa, Lipie, Niemolew, Leliva i Kuźnica Błomska gminy Klonowa, w powiecie sieradzkim przywożąc na dzień 185 tuczników, 14 cieląt i 2 owce.

Prezes
Rady Ministrów
przyjął
delegację WOKS
i kierownictwo Teatru
im. Wachtangowa

WARSZAWA, 4. 11.

Dnia 4 bm. Prezes Rady Ministrów Bolesław Bierut przyjął w Belwedrze przebywającą w Polsce delegację Wszechnicy Wschodniej, Związku Łączności Kulturalnej z Zagranicą — WOKS, z kierownikiem delegacji, zastępcą ministra Kultury ZSRR, kandydatem nauk agrobiologicznych W. Stoletowem na czele oraz kierownictwem Teatru im. E. Wachtangowa z dyrektorem A. Abrikosowem na czele.

W spotkaniu uczestniczył ambasador ZSRR w Polsce G. Popow.

Sztafeta Przyjaźni

Aby godnie uczcić Międzynarodowy Dzień Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, na terenie naszego województwa powstało szereg komitetów organizujących tzw. Sztafetę Przyjaźni. Komitety te działają na szczeblach: wojewódzkim, powiatowych i gminnych. Powstało również 1497 komitetów gromadzkich.

Znaczący udział w działalności tych komitetów bierze młodzież zorganizowana w szeregach ZMP.

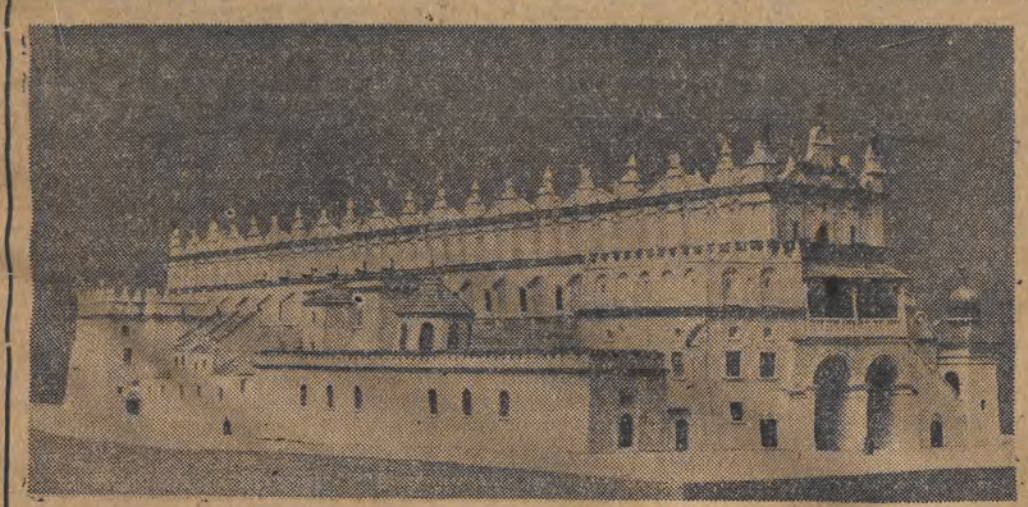
Rezultatem prac komitetów organizujących Sztafetę Przyjaźni było, między innymi, wydanie 2.300 „biuletynów” i 1.130 gazetki ściennej, związanych tematycznie z Międzynarodowym Dniem Przyjaźni Polsko-Radzieckiej. W wyniku pracy członków komitetów na terenie naszego województwa powstało 96 nowych kół TPP-R.

Podstawnym zadaniem członków komitetów organizujących Sztafetę Przyjaźni jest urządzanie masówek w gromadach, akademiach gminnych i powiatowych.

Na masówkach chłopcy z poszczególnych gromad podejmowali zobowiązania dla uczczenia 36 rocznicy Rewolucji Październikowej. W powiecie wieluńskim chłopcy z gromad Waleczyna i Skomlin postanowili do dnia 7 listopada br. wykończyć kanał długości 700 m i do dnia 30 listopada br. wykończyć kamieniami drogę długości 800 m. W tym samym powiecie w spółdzielniach produkcyjnych, na zebraniach zorganizowanych z okazji wyruszenia Sztafety Przyjaźni, w wyniku pogadanki przeprowadzonych przez sgronów POM, postanowiono już w tym roku przeprowadzić siew krzyżowy.

Do chwili obecnej w większości gromad naszego województwa odbyły się już zebrania, na których wybrano sztafety na akademie gminne. Od dnia 6 do 8 bm. odbędą się akademie powiatowe, na które przybędą sztafety z gmin wraz z meldunkami o podjętych zobowiązaniach.

DZIŚ 6 STRON

Wystawa
„Odrodzenie
w Polsce”
W Muzeum Narodowym w Warszawie otwarta została wystawa „Odrodzenie w Polsce”.
NA ZDJĘCIU: model Sukiennic w Krakowie z okresu wczesnego Renesansu. Model wykonał Boczar.
Fot. — M. Sz.

Jeńcy wojenni z armii ludowej żądają repatriacji

Agencja Nowych Chin donosi z Kaesongu, że dnia 3 bm. w toku akcji wyjaśniającej 12 jeńców wojennych z koreańskiej armii ludowej żądają repatriacji, mimo że agencja koreańska groziła im śmiercią. Jeńcy ci zostali przekazani stronie koreańskiej.

Dziś, 5 listopada
o godz. 17 w Piotrkowie
w sali im. Kilińskiego
przy Al. im. Bolesława
Bieruta

odbędzie się
OGÓLNOWOJEWÓDZKA
AKADEMIA
ku czci XXXVI rocznicy
WIELKIEJ REWOLUCJI
PAŹDZIERNIKOWEJ

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej”

1. Sojusz robotników i chłopów we wspólnej walce o obalenie panowania kapitalizmu i obszarów, kierownictwa rolni robotniczej w tym sojuszu zapewniły objęcie władzy przez masę ludową i dokonanie zasadniczych przeobrażeń społecznych.

Decydujący wpływ na nowe warunki życia i pracy chłopów mas pracujących miała likwidacja obszarów, a wraz z nim przeżytków feudalnych, likwidacja wielkiego i średniego kapitalizmu, unarodowienie przemysłu, środków transportu, banków itp.

Władza ludowa przeprowadziła reformę rolną i zasiedlenie Ziemi Odzyskanych, w wyniku czego w ręce chłopów przeszło 61 mln ha ziemi. Powierzchnia użytków rolnych przypadająca przeciętnie na głowę ludności chłopiejskiej zwiększyła się o około 60 proc. w porównaniu z 1938 r.

Władza ludowa przeprowadziła oddzielenie wsi i uwolnienie chłopów od spłat za ziemię i związków z tym długów hipotecalnych, które łącznie przed wojną pochłaniały około 1/3 dochodów pieniężnych wsi.

Usunięta została najcięższa dla mas pracujących, zarówno w mieście, jak i na wsi klęska kryzysów i stałego bezrobocia oraz przeludnienie wsi. Szybki rozwój przemysłowy kraju stworzył warunki dla odpływu tzw. „zbędnej” ludności wiejskiej do pracy w zakładach poza rolnictwem, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie.

Zasadnicze zmiany nastąpiły w strukturze klasowej wsi. Dzięki reformie rolniej i zagospodarowaniu Ziemi Odzyskanych zmniejszyła się poważność na wsi liczba ludności bezrolnej i małorolnej, a wzrosła, znacznie liczba gospodarstw średniorolnych, których udział w produkcji towarowej rolnictwa stał się przeważający.

Wielkie rzesze bezrolnych nadzielono ziemią. Ograniczony został w poważnej mierze wyzysk kulacki. Zmieniły się od podstaw warunki życia i pracy wielomilionowych mas chłopstwa pracującego.

2. W ciągu 9 lat istnienia Polski Ludowej dokonano olbrzymiej pracy w dziedzinie odbudowy rolnictwa ze zniszczeń wojennych i stworzenia warunków dla jego dalszego rozwoju.

W oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego rozwija się coraz silniej aktywność pracujących chłopów, którzy podnoszą produkcję rolniczą, zwiększając jej towarowość, świadczą na rzecz rozbudowy naszego przemysłu i wzmacnienia obronności kraju, wnosząc swój wkład do umocnienia państwa ludowego na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego, przyczyniając się w istotny sposób do rozwoju całej gospodarki narodowej, a tym samym i rolnictwa.

Wartość produkcji rolniczej na 100 ha użytków rolnych jest w 1953 r. wyższa o 22 proc. niż w 1938 r. Wartość produkcji rolniczej w przeliczeniu na mieszkańca kraju jest o ponad 30 proc. wyższa.

Zwiększona w porównaniu z okresem przedwojennym produkcja rolnicza jest osiągnięciem przy znacznie dziś mniejszej liczbie zatrudnionych w rolnictwie. Produkcja rolnicza i hodowla w przeliczeniu na jednego zatrudnionego w rolnictwie jest obecnie o ok. 80 proc. większa niż przed wojną.

Wzrost produkcji rolniczej stał się możliwy dzięki lepszemu zagospodarowaniu, zwiększeniu obszaru przypadającego średnio na jedno gospodarstwo oraz zwiększeniu wydajności z hektara i zwiększeniu produktywności zwierząt. Nastąpiła istotna zmiana struktury zasiewów w stosunku do okresu przedwojennego, zwiększył się udział zasiewów roślin najbardziej cennych dla gospodarki narodowej, jak pszenica, rośliny przemysłowe oraz pastewne.

Należy stwierdzić, że mimo wielokrotnie mniejszych zniszczeń po pierwszej wojnie, produkcja rolnicza w przeliczeniu na 1 mieszkańca kraju nie osiągnęła do 1939 r. poziomu sprzed I wojny światowej.

Jedynie w warunkach demokracji ludowej stało się możliwe osiągnięcie w Polsce tak szybkiego tempa odbudowy i rozwoju rolnictwa.

3. Pomoc państwa ludowego i klasy robotniczej okazywana chłopom pracującym w trudnym okresie odbudowy kraju, rosnąca aktywność twórczej mas chłopiejskiej, rozwijanej na gruncie pogłębiającego się sojuszu robotniczo-chłopskiego w toku walki o władzę ludową i jej umocnienie — sprawiły, że rolnictwo szybko podniosło się z ruin i zniszczeń wojennych i w konsekwencji okresie odbudowy jego produkcja towarowa w zasadzie odpowiadała ówczesnemu zapotrzebowaniu.

W okresie odbudowy państwa ludowego, realizując konsekwentnie politykę sojuszu robotniczo-chłopskiego, okazało chłopom pracującym pomoc w odbudowie ich gospodarstw ze zniszczeń wojennych, w zasiedlaniu Ziemi Odzyskanych, w zagospodarowaniu gruntów uzyskanych z reformy rolniej. Istotne znaczenie dla szybkiej odbudowy wsi miała pomoc państwa w ziarnie siewnym, sile pociągowej, bydło i budowlu oraz kredytach pieniężnych.

Jednocześnie rozwijała się spójna ekonomiczna między wsią i miastem w oparciu o pomoc państwa dla rolnictwa i szybki rozwój najprostszych form ruchu spółdzielczego na wsi, jak spółdzielczość zaopatrzeniowa i zbytu, spółdzielnie kredytowe itp.

Wraz z polepszeniem ogólnych warunków życia mas pracujących, w wyniku rewolucyjnych przeobrażeń społecznych — następował szybki wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego ludności wiejskiej.

4. Szybki proces uprzemysłowienia kraju i rozbudowy gospodarki narodowej, wielkie osiągnięcia mas pracujących miast i wsi w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej, w walce o likwidację wielkiego zacośnienia, o postęp techniczny, o podniesienie poziomu sił wytwórczych narodu i jego zdolności obronnej — otworzyły nowy okres w życiu i rozwoju Polski Ludowej.

Państwo ludowe, prowadząc konsekwentnie politykę socjalistyczną uprzemysłowienia kraju, rozwijało i pogłębiało spójną ekonomiczną między miastem i wsią, opiekując się w coraz większej mierze o dostawy środków produkcji dla rolnictwa, zapewniając rozwój jego mechanizacji, tworząc w ten sposób przesłanki stopniowej socjalistycznej przebudowy rolnictwa.

W 1953 r., w porównaniu z 1949 r., zwiększono dostawy maszyn i narzędzi rolniczych dla całego rolnictwa — indywidualnego i uposzczelnionego łącznie 2,4 raza, a nawozów sztucznych — ponad półtora raza. Dokonano znacznego postępu w dziedzinie mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa.

Przed ludnością wiejską, zwłaszcza małorolną, otworzyły się szerokie możliwości zarobków w przemyśle, budownictwie, leśnictwie, transporcie itp.

Realne dochody pieniężne i naturalne na głowę ludności rolniczej w 1953 r. w porównaniu z rokiem 1938 wzrosły o ponad 75 proc., a w porównaniu z rokiem 1949 o ok. 20 proc.

Równoległe ze wzrostem dobrobytu materialnego chłopów pracujących dokonywała się na wsi rewolucja kulturalna. Znajduje to wyraz w olbrzymim rozwoju szkolnictwa ogólnego i zawodowego, w otwieraniu młodzieży chłopiejskiej szerokiego dostępu do szkół średnich i wyższych, w likwidacji analfabetyzmu i wzroście cyfrowości, w wsi, w rozwoju urządzeń ochrony zdrowia, bibliotek, świetlic, kin wiejskich, radiofonizacji wsi, rozwoju sportu i młodzieżowych zespołów artystycznych, w ruchu upowszechnienia wiedzy rolniczej i wzroście inicjatywy społecznej mas chłopiejskich.

5. Zasadniczym czynnikiem dalszego rozwoju rolnictwa staje się w tym okresie rozwój rolnictwa socjalistycznego: spółdzielni produkcyjnych, państwowych ośrodków maszynowych i państwowych gospodarstw rolnych.

Powstało już ok. 8 tysięcy spółdzielni produkcyjnych, które gospodarują na około 1,4 mln. ha użytków rolnych.

W ciągu krótkiego okresu istnienia dokonały one poważnego postępu w umocnieniu swojej gospodarki, przy czym uzyskiwane przez nie plony zbóż są przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Państwo zorganizowało ośrodki maszynowe, wyposażone w traktory i nowoczesne maszyny rolnicze. Liczba POM do końca 1953 roku przekroczyła 400.

W 1953 r. państwowe gospodarstwa rolne gospodarują już na około 2,5 mln. ha użytków rolnych. Silnie wzrósł udział państwowych gospodarstw rolnych w produkcji towarowej rolnictwa. Podczas gdy w roku 1948 udział ten był zupełnie nikły, to w roku 1949 wyniósł on 6,9 proc., a w r. 1953 stanowił będzie około 15 proc.

Udział gruntów zagospodarowanych przez spółdzielnie produkcyjne i państwowe gospodarstwa rolne w ogólnej powierzchni użytków rolnych wzrósł z 7,6 proc. w roku 1949 do 18,4 proc. w r. 1953. Rosnie udział sektora socjalistycznego w zaopatrzeniu ludności miast i przemysłu w produkty i surowce rolnicze.

6. Olbrzymie przeobrażenia, które dokonywały się na wsi polskiej, odbywały się w warunkach ostrej walki klasowej i zacieklego oporu klasy kapitalistów wiejskich — kulaków. Bronili swoich pozycji, kulak, wspomagany przez wszelkie ośrodki wrogie, upórkiem usiłował przeciwstawić się regulującej roli państwa ludowego w stosunkach gospodarczych między miastem i wsią, szerzył spekulację, wywoływał wahania wśród chłopów średniorolnych. Władza ludowa w walce z kulactwem ograniczyła możliwości kulackiego wyzysku, osłabiła jego pozycję i wpływy na wsi. Równocześnie rosła aktywność społeczno-polityczna biedoty wiejskiej i umacniał się sojusz klasy robotniczej z chłopami średniorolnymi.

7. W nowych warunkach stworzonych przez rozwijające się uprzemysłowienie kraju zwiększała się liczba ludności zatrudnionej poza rolnictwem oraz potrzeby materialne i kulturalne społeczeństwa. Wraz z tym zapotrzebowanie na produkty rolnictwa oraz zapotrzebowanie na surowce rolnicze zaczęło coraz mocniej wyprzedzać podaż tych produktów i surowców przez indywidualną gospodarkę chłopską rozproszoną na ponad 3 miliony gospodarstw. W tych warunkach podjęto szereg środków dla wzmożenia regulującej roli państwa w obrotach towarowych między miastem i wsią, w walce z kulactwem i spekulacją. Został rozwinięty system kontraktacji, zapewniający korzystne warunki produkcji rolniczej i jej zbytu. Wprowadzone zostały dostawy obowiązkowe na ważniejsze artykuły rolne.

8. Zadania Planu 6-letniego ustalone dla rolnictwa na okres 1950-1953 nie zostały w pełni wykonane.

Rozwój rolnictwa w ostatnich latach jest wyraźnie niedostateczny w stosunku do rozwoju przemysłu i rosnących potrzeb ludności pracującej.

Podstawowa niewspółmierność między wysokim tempem wzrostu przemysłu a zbyt powolnym tempem rozwoju rolnictwa została ponadto zaostrzona w ciągu ostatnich trzech lat wskutek wybitnie niesprzyjających warunków atmosferycznych.

O ile w okresie odbudowy rolnictwa wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych był szybki, to w następnym okresie zanotowały się wyraźnie zmniejszenie tempa wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i nastąpiło również pewne zahamowanie procesów inwestycyjnych w tych gospodarstwach.

Wyraźnie nie wystarczająca jest produkcja żyta i rozwój bazy paszowej, co utrudnia wzrost hodowli, obniża jej ujemne i zaopatrzenia ludności i przemysłu w artykuły rolne i hodowlane, a w latach nieurodzajów powoduje nawet konieczność importu żyta i pasz. Niedostateczny rozwój produkcji żyta wiąże się z niskim poziomem uprawy i pielęgnacji. Obdłbia się to na plonach, które w ostatnich latach nie wykazywały znaczącego wzrostu i wahają się wokół 12,5 kwintala z hektara.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia trzody chlewnej i owiec, pogłowia bydła rogatego pozostaje w tyle i nie osiągnęło poziomu przedwojennego.

Przy znacznym zwiększeniu powierzchni zasiewów roślin przemysłowych plony ich pozostają na zbyt niskim poziomie.

Jednym z niekorzystnych objawów w rozwoju rolnictwa jest nierównomierność wzrostu produkcji rolniczej w różnych rejonach kraju. Plony i produktywność hodowli w niektórych powiatach, a nawet w poszczególnych województwach, kształtują się znacznie poniżej przeciętnego poziomu. Tempo wyrównywania tych różnic jest zbyt powolne.

9. Na niedostateczny rozwój produkcji rolniczej, zwłaszcza w gospodarstwach indywidualnych, nie pozostały bez wpływu zarówno słaba koncentracja wysiłków na tym odcinku, jako też braki i wypaczenia w realizacji polityki państwa i państwa. Utrudniały one zacieśnianie spójności gospodarczej między miastem a wsią i pogłębianie sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Wypaczenia te, przerastające niekiedy w jaskrawe nadużycia władzy i łamanie zasad praworządności ludowej, występują w działalności wielu ogniw partyjnych, państwowych i gospodarczych. W niektórych organach centralnych i terenowych przejawia się często oportunistyczna tolerancja i biurokratyczna niefrasobliwość wobec przejawów i faktów wypaczenia polityki państwa i państwa ludowego, w stosunku do wsi, co niejednokrotnie wynika z niedoceniania wagi indywidualnej gospodarki chłopiejskiej i znaczenia produkcji tych gospodarstw dla całej gospodarki narodowej.

Zaniedbaniam w zakresie walki o wzrost produkcji w gospodarstwach indywidualnych — przyjaźni, pokutujące w wielu organizacjach partyjnych błędne poglądy, a zwłaszcza spóźnienie się o wzrost produkcji w gospodarstwach małorolnych i średniorolnych, że możliwości zwiększenia produkcji w gospodarstwach indywidualnych są już rzekomo wyczerpane.

Różne ognia partyjne i państwowe nie wykazywały często troski o wykorzystanie wszelkich możliwości wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych.

Jednocześnie wysiłki organizacji partyjnych i organów państwowych w zakresie organizacyjnego umacniania i pomocy spółdzielniom produkcyjnym były wyraźnie niedostateczne.

Wbrew wskazaniam partii miały miejsce wypadki naruszenia zasady dobrowolności przy organizowaniu spółdzielni produkcyjnych, tworzenia spółdzielni bez należytego przygotowania politycznego i ekonomiczno-organizacyjnego. Z drugiej strony w wielu wypadkach nie przeleżało dostatecznie wrogi działalności kulacko-reakcyjnej, mającej na celu niedopuszczenie do powstania spółdzielni.

W niektórych ogniwach terenowych organizacji partyjnych i naradach ugrupowań miały miejsce przypadki niekorzystnej tolerancji wobec faktów niewykonywania przez gospodarstwa kulackie obowiązków wobec państwa. Równocześnie w działalności terenowego aparatu administracyjnego i organizacji partyjnych występowały niejednokrotnie przejawy biurokratycznego odnośnienia się do potrzeb i bólei chłopów pracujących, zastępowania pracy masowo-politycznej i konkretnego kierownictwa — komenderowaniem. Zamiast prowadzonej przez partię polityki ograniczenia wyzysku kulackiego, stosowano wobec gospodarstw kulackich w niektórych wypadkach posunięcia, które doprowadzały do ich upadku.

Przy ogólnie słusznych i sprawiedliwych zasadach wymiaru obowiązków dostaw, w praktyce miały miejsce często wypaczenia, polegające na mechanicznym ustalaniu

wymiaru obowiązków dostaw bez uwzględnienia konkretnych warunków miejscowych.

Uchwały VII Plenum KC PZPR, wskazujące na konieczność wzmożenia wysiłku w walce o umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego i likwidację wszelkich braków i wypaczeń w realizacji polityki państwa na wsi, w walce o wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i w sektorze socjalistycznym, nie zostały w należytej mierze i z należytą ostrością doprowadzone do świadomości wszystkich organizacji partyjnych i administracji państwowej, wskutek czego nie zostały podjęte należyte środki dla ich pełnej i konsekwentnej realizacji.

10. Nadmierne pozostawanie w tyle produkcji rolniczej, hamujące rozwój całej gospodarki narodowej i wzrost dobrobytu mas pracujących miast i wsi, winno być jak najszybciej przewyżnione.

Rozwój socjalistycznego przemysłu stworzył bazę materialno-techniczną dla szybkiego rozwoju rolnictwa, przy czym baza ta zwiększa się będzie z roku na rok. Jednocześnie rosną kadry specjalistów i organizatorów produkcji rolniczej, kadry mechanizatorów rolnictwa, które w coraz większym stopniu będą uzupełniały szeregi pracowników rolnictwa, zajętych bezpośrednio w produkcji.

W ciągu najbliższych 2 lat należy zapewnić wzrost produkcji rolniczej o około 10 proc., a więc taki, jaki został osiągnięty w ciągu ubiegłych 4 lat.

Osiągnięcie zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej możliwe jest jedynie w drodze równoczesnego wykorzystania rezerw produkcyjnych w indywidualnych gospodarstwach chłopiejskich, dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, a także rozwoju i umocnienia państwowych gospodarstw rolnych.

Wykonanie tego zadania nastąpić powinno przede wszystkim przez wzrost plonów i rozwój bazy paszowej, a także przez dalszy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego i wzrost produktywności zwierząt.

Rozwój produkcji rolniczej powinien się łączyć z dalszym wzmożeniem zdolności produkcyjnej gospodarstw małorolnych i średniorolnych, ze wzmożoną ich ochroną przed występującymi w różnych formach wyzyskiem kulackim.

Należy nieustannie pamiętać o tym, że podstawowa część produkcji rolniczej wytwarzają drobne indywidualne gospodarstwa chłopiejskie. Toteż pilnym zadaniem partii i władzy ludowej winno być skoncentrowanie wysiłków dla okazania większej pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopów pracujących w podnoszeniu ich produkcji przy równoczesnym jak największym popieraniu spółdzielczości produkcyjnej i tworzeniu sprzyjających warunków dla dalszego szybkiego rozwoju socjalistycznych form gospodarki rolniej.

11. W celu osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej konieczne jest wzmożenie pomocy państwa dla rolnictwa. Powinna się ona wyrażać: — w wydawnym zwiększeniu nakładów inwestycyjnych na rozwój rolnictwa, a zwłaszcza na mechanizację, meliorację i budownictwo gospodarcze. W 1953 r. państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa powinny wzrosnąć o 45 proc. w porównaniu z 1952 r.; — w znacznym zwiększeniu dostaw środków produkcji dla rolnictwa, a w szczególności maszyn, narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych i środków ochrony roślin, a także materiałów budowlanych, zarówno dla sektora socjalistycznego, jak i dla gospodarki indywidualnej;

— w znacznym rozszerzeniu pomocy agrotechnicznej i zootechnicznej; — w podjęciu dodatkowych środków dla zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów pracujących we wzroście produkcji rolniczej i jej towarowości;

— w zwiększeniu pomocy kredytowej dla małorolnych i średniorolnych chłopów, zwłaszcza na budownictwo gospodarcze i zakup inwentarza żywego;

— w bardziej wydajnej pomocy dla gospodarstw małorolnych, zwłaszcza nie posiadających własnej siły pociągowej i niezbędnych narzędzi pracy;

— w poprawie zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne i rozszerzeniu sieci punktów usługowych państwowych spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś.

12. Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej i należytego wykorzystania zwiększonej pomocy państwa dla rolnictwa konieczne jest:

— rozwijanie twórczej inicjatywy, aktywności i wysiłków pracujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, pracowników państwowych gospodarstw rolnych i państwowych ośrodków maszynowych;

— dokonanie przełomu w stosunku organów partyjnych, państwowych i gospodarczych do zagadnień produkcji rolniczej i skoncentrowanie ich wysiłków dla osiągnięcia podstawionych zadań;

— podniesienie poziomu kierownictwa rolnictwem przez właściwe ministerstwa, terenowe instancje partyjne, rady narodowe oraz służbę rolną i zasilenie organów kierujących rolnictwem w wykwalifikowane i wyprobowane kadry;

— wzmożenie walki przeciw wszelkim przejawom wypaczeń w realizacji polityki partyjnej na wsi, przejawom biurokratyzmu, łamania praworządności ludowej;

— zdecydowane i systematyczne zwalczanie wpływu kulackiego, bezwzględne paraliżowanie wszelkich wrogich agurów;

— poważne zmocnienie pracy masowo-politycznej i partyjno-organizacyjnej na wsi, zapewniające prawidłowe przeprowadzenie polityki partii opartej o niewzruszone zasady sojuszu robotniczo-chłopskiego.

I. Zadania w dziedzinie wzrostu produkcji zbóż, ziemniaków, roślin przemysłowych, warzyw i owoców

Należy stwierdzić, iż uprawa zbóż, stanowiąca podstawowy dział produkcji rolniczej, rozwija się w sposób niedostateczny. W okresie 4 lat Planu 6-letniego zbiory zbóż wzrosły średnio tylko o 6 proc. w stosunku do średniej za lata 1947-1949. W tym samym okresie zbiory gryki, prosa i innych upraw niezbędnych dla produkcji kasz pozostawały na tym samym poziomie, względnie wykazywały tylko nieznaczny wzrost.

Zbiory ziemniaków, stanowiących ważny artykuł żywnościowy, podstawową uprawę paszową i cenny surowiec przemysłowy, wykazują również tylko nieznaczny wzrost. Dużą nierównomierność wykazuje rozwój produkcji rolnictwa przemysłowego. Przy osiągnięciu znacznego wzrostu zbiorów buraków cukrowych i tytoniu, zbiory roślin oleistych i włókniстых pozostają na niskim poziomie i w ostatnich latach nie wykazują postępu.

Również postęp w dziedzinie produkcji warzyw i owoców jest niedostateczny.

Zróżdło niedostatecznego rozwoju produkcji roślinnej leży przede wszystkim w niskim poziomie agrotechniki, który powoduje niski stan plonów.

Nie są powszechnie stosowane takie elementarne zabiegi uprawowe, jak podorywka bezpośrednia po zżęciu zbóż, orka z przedplużkiem i głębokie orki przedzimowe pod zasiewy jare.

Uprawy przedzimowe zazwyczaj są dokonywane nieefektywnie, często bez uwzględnienia stanu gleby i wymagań danej rośliny.

W niektórych rejonach kraju nie stosuje się w pełni siewu rzędowego, co prowadzi do znaczących strat w rezultacie większego zużycia materiału siewnego i obniżenia plonów.

Stopień wykorzystania traktorów oraz maszyn rolniczych jest nie wystarczający — a jakość ich pracy jest często niezadowalająca.

Nawozy sztuczne nie są w pełni wykorzystane wskutek błędów dystrybucji i nieumiejętnego ich stosowania. W wysokim stopniu zaniedbana jest sprawa właściwego podlewania i stosowania obornika, stanowiącego podstawowy czynnik nawożenia. Mimo pewnego postępu wysocze niedostateczne jest rozpowszechnienie wapnowania gleb kwaśnych. Niedostateczne jest również stosowanie nawozów zielonych, szczególnie na glebach lekkich.

Poważne braki występują w zakresie pielęgnacji roślin, zwłaszcza roślin przemysłowych i warzyw. Dotyczy to w szczególności walki z chwastami.

Gospodarka nasienna jest niedostatecznie rozwinięta. Sieć gospodarstw nasiennych i reprodukcyjnych jest słabo zorganizowana. Poważne zaniedbania istnieją zwłaszcza w nasiennictwie lnu i roślin oleistych, roślin motylkowych i traw.

Niedostateczna walka ze szkodnikami i chorobami roślin prowadzi do znacznego obniżenia plonów i pogorszenia jakości produkcji. Należy również stwierdzić, że niedostateczna jest walka z groźnymi szkodnikami ziemniaka — stołkami.

Obok wymienionych wyżej braków, wpływających na obniżenie plonów, należy wskazać na poważne straty w zbiorach, wynikające wskutek zaniedbań i opóźnień przy sprzące.

Nie wykorzystana rezerwa wzrostu produkcji rolniej są odcinki nie zlikwidowane jeszcze do końca w niektórych rejonach kraju.

Na podstawie oceny stanu produkcji rolniczej i możliwości jej rozwoju ustala się na lata 1954 i 1955 następujące zadania:

a) osiągnąć w 1955 r. zbiory zbóż przewyższające zbiory z r. 1952 co najmniej o 600 tys. ton. W tym celu należy osiągnąć wzrost plonów zbóż przy jednoczesnym zwiększeniu produkcji najcenniejszych gatunków zbóż — pszenicy, zwiększyć produkcję nasion kwalifikowanych tak, aby zapewnić w zasadzie zasiew całej powierzchni upraw zbóż ziarnem jakościowym,

b) zapewnić w 1955 r. wzrost plonów ziemniaków o 7-9 kwintal z hektara w stosunku do 1953 r. Zwiększyć produkcję sadzeńników kwalifikowanych o 40 proc., kładąc przede wszystkim nacisk na wzrost produkcji odmian wczesnych i odpornych na choroby. Rozszerzyć znacznie uprawę ziemniaków wokół wielkich miast i ośrodków — a w rejonach przeciwstawia ziemniaczanego wprowadzić wysokooskrobliowe odmiany przemysłowe,

c) podnieść plony buraków cukrowych, rozszerzyć uprawę i zwiększyć zbiory roślin włókniстых i oleistych. Osiągnąć przełom w produkcji lnu i rzepaku oraz zapewnić poprawę jakości włókna lnianego. Rozszerzyć zwłaszcza w PGR i spółdzielniach produkcyjnych uprawę nowych odmian roślin oleistych, pomyślnie u nas zaaklimatyzowanych,

d) rozszerzyć uprawy i podnieść plony warzyw przede wszystkim w pobliżu wielkich miast i ośrodków uzdrowiskowych. Powiększyć znacznie produkcję warzyw wczesnych przez rozszerzenie gospodarki inspektowej i ciepłarnianej,

e) rozwinąć szeroką kampanię społeczną sadzenia drzew owocowych, zakładania nowych sadz owocowych, znacznie poprawić pielęgnację drzew i krzewów owocowych.

Dla wypełnienia wszystkich tych zadań są niezbędne:

— znaczna poprawa jakości uprawy ziemi i usprawnienie metod siewu, sadzenia i sprężu,

— lepsze wykorzystanie i szersze stosowanie nawozów naturalnych i sztucznych,

— zasadnicza poprawa pielęgnacji i ochrony roślin,

— usprawnienie gospodarki nasiennej,

— dalszy rozwój mechanizacji rolnictwa,

— zlikwidowanie do końca odcinków.

1. W celu zapewnienia poprawy jakości uprawy ziemi oraz usprawnienia metod siewu i sprężu należy:

a) stosować w całym rolnictwie takie podstawowe zabiegi agrotechniczne w dziedzinie uprawy, jak wczesna podorywka, orka z przedplużkiem, głęboka orka przedzimowa na całym areale pod zasiewy jare,

b) stosować powszechnie siew rzędowy, oczyszczanie i zaprawianie ziarna siewnego, przestrzeganie, aby wysiew i sadzenie odbywały się w ilościach wskazanych przez naukę rolniczą, dla sadzenia ziemniaków dobrać materiał z najbardziej urodzajnych i najstarannie uprawianych odcinków pola,

c) rozpocząć i kończyć prace uprawowe w terminach najbardziej właściwych, zalecanych przez naukę,

d) nakonywać — celem uniknięcia strat — sprzęt zbóż, ziemniaków i innych ziemiopłodów w możliwie najkrótszym czasie, przede wszystkim przez pełne wykorzystanie maszyn żniwnych, a zwłaszcza kombajnów i sноповязалек oraz konnych i ciągnikowych kopacek do ziemniaków,

e) zapewnić przez odpowiednią instrukcję właściwe sterowanie zbóż, kopaczkami ziemniaków i innych okopowych, by w ten sposób uniknąć strat przy ich przechowywaniu,

f) stopniowo upowszechniać i wdrażać w produkcję rolniczą nowe zalecenia przez produkującą naukę, zabieg, jak siew ziarna wraz z granulowanym superfosfatem, siew krzyżowy zbóż, sadzenie ziemniaków systemem kwadrato-wo-gniazdowym itp.

2. W celu lepszego wykorzystania i szerszego stosowania nawozów naturalnych i sztucznych należy:

a) obornika oraz innych nawozów organicznych, rozszerzyć akcję zakładania nowych gnojowni w spółdzielniach produkcyjnych i gospodarstwach indywidualnych,

b) dążyć do coraz szerszego zakładania przy kompostowych oraz wykorzystywania torfu zarówno na ściółkę, jak i dla kompostowania,

c) szerzej stosować nawozy zielone, zwłaszcza na glebach lekkich,

(Dalszy ciąg na str. 3)

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR

„O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej”

(Dalszy ciąg ze str. 2)

d) upowszechnić wapnowanie zakwaszonych gleb oraz racjonalne nawożenie ich nawozami sztucznymi i organicznymi,

e) w latach 1954 i 1955 zwiększyć dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa i osiągnąć w roku 1955 wzrost wartości tych dostaw o około 35 proc. w stosunku do roku 1953, w tym — nawozów azotowych — o około 50 proc., nawozów fosforowych — o około 23 proc. Osiągnąć w roku 1955 produkcję około 120 tys. ton 18-procentowych nawozów fosforowych granulowanych, których działaniem jest znacznie bardziej skuteczne. W produkcji tych nawozów rolnictwo posiada odpowiednie warunki i możliwości. Rozwijać produkcję mączki fosforowej na bazie krajowych złóż fosforu.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego powinno dla mechanizacji rolnictwa i zwiększenia produkcji rolniczej naturalnych zwiększyć produkcję rolniczych oborników, a dla usprawnienia stosowania nawozów sztucznych — rozpocząć produkcję siewników kombinowanych dla jednoczesnego wysiewu zbóż i nawozów.

Ministerstwo Rolnictwa powinno zapewnić rozszerzenie zakresu badań w celu określenia potrzeb nawozowych poszczególnych terenów kraju. W oparciu o sieć swych placówek i instruktorów winno ono wydać konkretne zalecenia agrotechniczne w sprawie techniki nawożenia oraz w sprawie upraw, pod które należy w pierwszej kolejności stosować nawożenie gleby. Począwszy od r. 1954 Ministerstwo Rolnictwa winno systematycznie rozszerzać sieć chemizacji stacji rolniczych.

3. W celu polepszenia pielęgnacji roślin oraz wzmocnienia ich ochrony należy:

a) zwrócić szczególną uwagę na dokonywanie takich zabiegów, jak bronowanie pszenicy wiosną, zasilenie pogłówne zbóż nawozami azotowymi, kilkakrotne redienie ziemniaków, staranne opielanie — szczególnie roślin przemysłowych i warzyw,

b) wzmocnić walkę z zachwaszczeniem pól, które przyjęło znaczne rozmiary i powoduje wielkie straty; zwiększyć produkcję środków chemicznych do walki z chwastami,

c) dla mechanizacji pracochłonnych zabiegów przy pielęgnacji roślin zwiększyć produkcję opryskiwaczy, obsypników oraz narzędzi zawieszanych do upraw międzyrzędowych,

d) zwiększyć i wzmocnić walkę ze szkodnikami roślin, rozbudować służbę ochrony roślin, nadać jej szersze uprawnienia i powierzyć ją z przodownikami ochrony roślin w gromadach. Nadać walce ze szkodnikami ziemniaczanym charakter ogólnokrajowej mobilizacji, przy czym znacznie zwiększyć uzbrojenie w sprzęt i zapas środków do zwalczania szkodników. Zwiększyć poważnie produkcję środków ochrony roślin, zwłaszcza azotowych — przy poprawie ich jakości,

e) w latach 1954-1955 znacznie zwiększyć, w szczególności w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Drobno- i Rzemiosła, produkcję opryskiwaczy lekkich, do około 35 tys. sztuk w 1955 r. i opryskiwaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 r., przyspieszyć uruchomienie seryjnej produkcji opryskiwaczy i opryskiwaczy ciężkich, uruchomić w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego produkcję opryskiwaczy i opryskiwaczy zawieszanych.

4. W celu usprawnienia gospodarki nasiennej i zapewnienia zaopatrzenia całego rolnictwa w nasiona kwalifikowane należy:

a) rozbudować organizację nasennictwa, rozwinąć sieć stacji selekcyjnych gospodarstw nasennych i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion,

b) rozwijać kontrakcję nasenną, zakładać pola nasienne w spółdzielniach produkcyjnych, organizować bloki nasienne w gospodarstwach indywidualnych. Zalecać dostawy nasion kwalifikowanych do gospodarstw indywidualnych i do spółdzielni produkcyjnych na poczet dostaw obowiązkowych na bardziej korzystnych warunkach. Zwiększyć ilość punktów oczyszczania nasion przy gminnych spółdzielniach i GOM.

c) rozwijać w instytutach i stacjach selekcyjnych hodowlę nowych urodzajnych odmian zbóż i plennych, odpornych na choroby i szkodniki sadzeńiaków, a także wyprodukować w możliwie krótkim czasie odpowiednią ilość elit i superelit roślin włókniści, oleistych, motylkowych i warzyw,

d) dla zabezpieczenia na wypadek nieurodzaju przystąpić w 1954 r. do tworzenia państwowej rezerwy nasiennej. Ministerstwo Rolnictwa winno opracować projekt ustawy nasiennej, regulującej między innymi zasady prowadzenia państwowej rejestracji odmian i zabezpieczenie praw autorów hodowców nasion.

5. W celu zapewnienia dalszej mechanizacji produkcji roślin uprawnych należy:

a) zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze. W roku 1955 produkcja maszyn i narzędzi dla rolnictwa winna wzrosnąć prawie dwukrotnie w porównaniu z 1953 r. Dostawy siewników winny wzrosnąć o około 34 proc., sadzarek do ziemniaków dwu i półkrotnie, kopaczek do ziemniaków prawie dwu i półkrotnie, wyorywaczy do buraków przeszło trzykrotnie.

b) znacznie zwiększyć stopień wykorzystania ciągników i maszyn rolniczych i szerzej stosować system agregowania maszyn w PGR i POM.

c) zwrócić szczególną uwagę na mechanizację upraw międzyrzędowych i w tym celu znacznie zwiększyć zaopatrzenie w narzędzia przewidziane do upraw międzyrzędowych,

d) uruchomić produkcję wysokowydajnych maszyn dla sprzętu zbóż oraz dla mechanizacji upraw i sprzętu okopowych i roślin przemysłowych.

e) w szczególności podjąć w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego produkcję kombinatów zbożowych, sadzarek do kwadratowo-gwiazdowego sadzenia ziemniaków, przygotować uruchomienie produkcji kombinatów ziemniaczanych,

f) przystąpić do produkcji nowych, bardziej ekonomicznych typów traktorów,

g) zapewnić szybkie opracowanie konstrukcji nowych i wydajniejszych maszyn i urządzeń dla dalszej mechanizacji rolnictwa, w tym celu rozbudować biura konstrukcyjne maszyn rolniczych,

h) osiągnąć znaczną poprawę jakości maszyn i narzędzi rolniczych produkowanych w zakładach Ministerstwa Przemysłu Maszynowego i Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemiosła,

i) zwiększyć zaopatrzenie w części zamienne do traktorów i maszyn rolniczych oraz usprawnić dystrybucję części zamiennych.

6. W celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni zasiewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

a) do końca 1955 r. zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,

b) podjąć prace nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rządziej zaludnionych i pozabawionych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

Ministerstwo Rolnictwa łącznie z Ministerstwem PGR winno zapewnić pełniejsze zagospodarowanie wschodnich obszarów Lubelszczyzny i wschodniej części woj. rzeszowskiego, stwarzając odpowiednie warunki dla osadników — chłopów i robotników rolnych,

c) znacznie wzmocnić kampanię osiedleńczą na poszczególnych terenach Ziemi Odzyskanych. W okęgach rolniczych, gdzie istnieją jeszcze na wsi pewne nadwyżki siły roboczej, wzmocnić akcję propagandową i organizacyjną dla znacznego rozszerzenia osadnictwa.

II.

Zadania w dziedzinie wzrostu hodowli i rozwoju bazy paszowej

W naszym rolnictwie istnieją poważne rezerwy dla szybkiego wzrostu produkcji pasz i podniesienia ilości i jakości pogłowia.

Rezerwy te były jednak dotąd niedostatecznie wykorzystywane.

Stan ten wpłynął niekorzystnie na rozwój hodowli w okresie ostatnich lat, zwłaszcza na hodowlę bydła rogatego.

Od 1949 r. pogłowia bydła wzrosło o około 4 proc. Mimo zwiększenia mleczności krów w stosunku do okresu przedwojennego, pozostaje ona jeszcze na stosunkowo niskim poziomie.

Średnia waga bydła przekroczyła dość znacznie poziom przedwojenny, wzrost ten jest jednak jeszcze niedostateczny.

Pogłowia trzody chlewnej — mimo znacznego wzrostu w stosunku do r. 1949 i przekroczenia o 45 proc. ilości świń przypadającej na 100 ha ziemi ornej przed wojną — wykazuje w poszczególnych okresach duże wahania.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia owiec, które zwiększyło się o 71 proc. w porównaniu z r. 1949, wydajność wełny z owcy wzrosła bardzo nieznacznie, a także jakość jej nie uległa istotnej poprawie.

Zasadniczą przyczyną niedostatecznego wzrostu hodowli i niskiej jeszcze produktywności zwierząt jest słaby rozwój bazy paszowej, wynikający zarówno z niedostatecznej produkcji zbóż i ziemniaków, jak i niskiej wydajności łak i pastwisk. Również zbiory roślin pastewnych, a w tej liczbie upraw poplonowych, mimo pewnego wzrostu, są wysoce niedostateczne. Ponadto występują poważne straty w zbiorach siana, ziemniaków, zielonek z powodu ich nieterminalnego sprzętu, niewłaściwego przechowywania i nieracjonalnego skarmiania.

Na stan produkcji zwierzęcej ujemnie wpływa również niski jeszcze poziom obsługi zootechnicznej.

Hodowla zarodowa jest jeszcze słabo rozwinięta, niedostateczna jest ilość punktów kopulacyjnych i jakość rozplodników na tych punktach. Mimo poważnych osiągnięć w dziedzinie profilaktyki i lecznictwa weterynaryjnego, poziom ich nie zapewnia w pełni skutecznej — silki z chorobami zakaźnymi. Poważne szkody przynosią często występujące wypadki jałowosci u krów, a także choroby młodości i duża ilość padnięć, zwłaszcza prosiąt.

Na podstawie oceny stanu hodowli i możliwości jej rozwoju należy ustalić na lata 1954-1955 następujące zadania:

a) zwrócić szczególną uwagę na szybsze podnoszenie pogłowia bydła rogatego, uzyskanie większej mleczności krów, zwiększenie przeciętnej wagi i poprawę jakości bydła rzeźnego.

b) podnieść stan pogłowia bydła do 7,9-8,1 mln. szt., tj. o 7-10 proc. w porównaniu z r. 1953 i osiągnąć w r. 1955 przeciętnie w kraju co najmniej 26 krów na 100 ha użytków rolnych,

c) osiągnąć zwiększenie pogłowia trzody chlewnej do 10,6-11,1 mln. szt., tj. o 10-15 proc. w porównaniu z r. 1953, zapewniając jednocześnie właściwy udział ilości małow w całości pogłowia,

d) zapewnić dalsze wysokie tempo przyrostu pogłowia owiec, rozszerzając ich hodowlę na tereny, w których hodowla ta jest słabo rozwinięta. Pogłowia owiec winno wzrosnąć w r. 1955 do 4,2-4,3 mln. szt., tj. o około 25 proc. w porównaniu z r. 1953. Jednocześnie należy zapewnić poprawę wydajności i jakości wełny.

e) dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu pogłowia zwierząt i podniesienia ich produktywności niezbędne są:

— znaczny rozwój bazy paszowej oraz zasadnicze polepszenie wykorzystania paszy,

— usprawnienie gospodarki zarodowej,

— poprawa obsługi zootechnicznej,

— poprawa ochrony weterynaryjnej zwierząt,

— zwiększenie budownictwa pomieszczeń gospodarskich,

— postęp w mechanizacji prac hodowlanych.

W celu zapewnienia odpowiedniej ilości pasz dla potrzeb hodowli należy:

a) zapewnić osiągnięcie wzrostu wydajności łak i pastwisk.

W tym celu niezbędne jest przede wszystkim znaczne rozszerzenie prac melioracyjnych.

Nakłady inwestycyjne na meliorację wzrosną w r. 1955 o 70 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Zasięg prac melioracyjnych winien być znacznie zwiększony przez szeroki rozwój lokalnych prac melioracyjnych podejmowanych przez zainteresowanych chłopów w gromadach i gminach, przy zapewnieniu odpowiedniej pomocy ze strony służby wodno-melioracyjnej.

Dla uniknięcia poważnych strat w zbiorach i uzyskania paszy zawierającej większą ilość białka niezbędne jest upowszechnienie wczesnego koszenia traw i suszenia siana na koczach lub innych urządzeniach.

W sektorze socjalistycznym i w gospodarce indywidualnej zapewnić należy szersze podjęcie zabiegów pielęgnacyjnych w gospodarce łkowej, stosowanie nawożenia łak, zwiększenie produkcji cennych nasion traw wieloletnich, wapnowanie łak zakwaszonych. W PGR i w spółdzielniach produkcyjnych można osiągnąć poważne zwiększenie wykorzystania pastwisk przez stosowanie systemu wypasu kwatrowego.

Niezbędne jest podjęcie środków dla lepszego zagospodarowania terenów łkowych w województwach zielonogórskim i szczecińskim. Wymaga to wzmocnienia mechanizacji prac łkowo-melioracyjnych w PGR i spółdzielniach produkcyjnych na tych terenach oraz usprawnienia organizacji grup kołowych.

Zadaniem Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemiosła oraz Ministerstwa Rolnictwa jest zwiększenie produkcji i uruchomienie nowych typów maszyn i urządzeń dla mechanizacji uprawy łak i robót melioracyjnych,

b) zwiększyć stopniowo obszar upraw pastewnych i podnieść ich plony oraz rozszerzyć powierzchnię zasiewu poplonów o 150-200 tys. ha w ciągu najbliższych 2 lat. Zwiększyć produkcję wysokowartościowych pasz białkowych przez rozszerzenie uprawy łubinu i wyki ozimej.

Rozszerzyć uprawę końskiego zębu, słonecznika pastewnego i innych roślin nadających się do kiszzenia,

c) upowszechnić zakładanie silosów i zakiszanie pasz w celu zapewnienia odpowiedniej i obfitej paszy dla bydła i trzody chlewnej na okres zimowy.

Państwowa służba rolna winna w oparciu o aktywny społeczny w gromadach zapewnić w ciągu najbliższych miesięcy szeroką popularyzację zakładania silosów, rozszerzenia zasiewów poplonów dla zwiększenia masy silosowej, wykorzystania ubocznych produktów rolniczych, a zwłaszcza liści buraczanych dla zwiększenia zasobów pasz.

W ciągu lat 1954-1955 należy dążyć do osiągnięcia produkcji 2-3 ton kiszonek rocznie na krowę.

d) zwiększyć produkcję pasz treściwych i mieszanek paszowych, zwłaszcza w zakładach Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego oraz Ministerstwa Skupu.

2. W celu upowszechnienia racjonalnych metod żywienia zwierząt należy w Ministerstwie Rolnictwa podjąć akcję poradnictwa żywieniowego. Odpowiednie instytuty i placówki naukowe winny opracować nowe normy żywienia zwierząt z uwzględnieniem terenowych warunków paszowych.

3. Dla usprawnienia gospodarki zarodowej i znacznego rozszerzenia hodowli zarodowej należy:

a) osiągnąć w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą mleczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

Wymaga to znacznego rozszerzenia sieci gospodarstw zarodowych w państwowych gospodarstwach rolnych i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwijanie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontraktacji przychowu i zwiększoną pomoc dla hodowców sztuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozplodników. Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni, a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości,

b) sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozplodników: buhaj 62 tys. szt., ogierów 8 tys. szt., knurów około 33 tys. szt., tryków około 45 tys. szt. Rozszerzyć należy także sieć stacji sztucznego nasienienia.

4. Dla rozszerzenia i usprawnienia ochrony weterynaryjnej należy:

a) znacznie wzmocnić działalność służby weterynaryjnej i szeroko prowadzić akcję profilaktyczną,

b) znacznie rozbudować sieć lecznic, przychodni i punktów weterynaryjnych,

c) zwiększyć produkcję szczepionek i surowic niezbędnych do rozszerzenia szczepień ochronnych, szczególnie przeciwko pomorowi i różycy,

d) wzmocnić walkę z jałowosciami krów i wprowadzić bezpłatne jej leczenie przez państwową służbę weterynaryjną.

5. Dla uzyskania postępu w mechanizacji prac hodowlanych w spółdzielniach i państwowych gospodarstwach rolnych niezbędne jest podjęcie szeregu środków technicznych i organizacyjnych.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Ministerstwo Przemysłu Drobno- i Rzemiosła winny rozszerzyć produkcję maszyn z napędem mechanicznym do przygotowywania pasz, samoczynnych podół, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni itd. oraz podjąć produkcję elektrycznych dojarek.

III.

O środkach pomocy dla rozwoju produkcji w gospodarstwach indywidualnych

Przed indywidualnymi gospodarstwami chłopskimi stają poważne zadania szybkiego rozwoju ich produkcji rolnej i hodowlanej. W gospodarstwach tych istnieje jeszcze poważne rezerwy produkcyjne. Wykorzystanie tych rezerw przez chłopów pracujących przyniesie gospodarce narodowej wzrost produkcji rolniczej, a właścicielom tych gospodarstw zapewni wzrost dochodów.

Dla osiągnięcia wzrostu produkcji rolniczej niezbędne jest podjęcie środków zmierzających do silniejszego zainteresowania materialnego chłopów pracujących we wzroście produkcji towarowej oraz wzmocnienie pomocy produkcyjnej, kredytowej, agrotechnicznej i zootechnicznej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych.

W tym celu należy:

— utrzymywać w latach następnych dostawy obowiązkowe na niezwiększającym się poziomie, a także rozszerzyć system ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach,

— rozszerzyć kontrakcję na dogodnych dla chłopów warunkach,

— rozszerzyć system ulg i podatkowych i pomoc kredytową dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych chłopów,

— zwiększyć zaopatrzenie wsi w materiały budowlane, przede wszystkim dla budownictwa pomieszczeń gospodarczych,

— polepszyć obsługę gospodarstw chłopów małorolnych i średniorolnych przez GOM i POM,

— zwiększyć sprzedaż gospodarstwom indywidualnym maszyn rolniczych, nawozów sztucznych i innych środków produkcji,

— usprawnić handel wiejski, zwiększyć zaopatrzenie wsi w artykuły konsumpcyjne, rozszerzyć sieć punktów skupu artykułów rolniczych i sieć punktów usługowych dla wsi,

— uporządkować sprawy prawne dotyczące chłopskiej własności ziem.

1. W dziedzinie dostaw obowiązkowych należy:

a) ustalić od r. 1954 wymiar ogólny dostaw obowiązkowych na niezwiększającym się poziomie, co przy wzroście produkcji rolniczej zapewni, że z roku na rok dochody wsi będą rosły, bowiem przy pełnym wykonaniu dostaw obowiązkowych będzie rosła sprzedaż zboża, ziemniaków, mleka i żywca po wyższych cenach na warunkach kontraktacyjnych, bądź na warunkach wolnego rynku.

Obowiązkowe dostawy obejmują obecnie i obejmować będą w latach następnych zboża, ziemniaki, mleko, żywiec trzody chlewnej i bydło. Pozostałe działy produkcji rolnej nie będą w okresie lat następnych objęte obowiązkowymi dostawami. Dotyczy to upraw przemysłowych, warzyw i owoców, wełny, siana i upraw pastewnych, drobiu, jaj, roślin strączkowych jadalnych, gryki itd.

b) ustalić następujące zmiany w systemie ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach:

— gospodarstwa małorolne o powierzchni nie większej niż 1 ha należy, począwszy od 1 stycznia 1954 r., zwolnić z dostaw obowiązkowych żywca i mleka,

— gospodarstwa do 3 ha, które nie posiadały w dniu 1 października 1953 r. krów, jeśli podejmą wychów jałówek, należy zwolnić od 1 stycznia 1954 r. od obowiązków dostaw mleka do czasu doprowadzenia przychowu do stanu mleczności,

— gospodarstwa do 3 ha oraz gospodarstwa specjalizujące się w poszczególnych gałęziach hodowli i produkcji rolnej winny otrzymać w latach następnych możliwość zastąpienia w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywca, mleka, ziemniaków lub innych ziemiopłodów,

— gospodarstwom do 5 ha należy przyznać prawo do wykonania dostaw żywca w drobiu w granicach do 30 proc.,

— gospodarstwom do 2 ha należy umorzyć zaległości w dostawach mleka za rok 1952, a dostawy mleka wykonane w roku 1952 przez gospodarstwa tej kategorii zaliczyć na poczet innych obowiązkowych dostaw,

— gospodarstwom od 2-7 ha należy umorzyć zaległości w mleku za rok 1952, jeżeli przedłożą uzasadnione wnioski i pod warunkiem, że wykonają bieżące dostawy mleka.

Utrzymanie na następne lata obowiązkowych dostaw na tym samym ogólnym poziomie i rozszerzenie systemu ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach stwarza jeszcze bardziej sprzyjające warunki, by gospodarstwa chłopskie wykonywały obowiązkowe dostawy w pełni, terminowo i sprawnie.

Organizacje partyjne i rady narodowe winny wzmocnić wysiłki w kierunku osiągnięcia pełnego i terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw, stanowiących ważny element spójni ekonomicznej między miastem i wsią.

2. Dla rozwoju kontraktacji, jako najdogodniejszej dla chłopów formy zbytu ich produktów, należy:

a) zwiększyć kontrakcję trzody chlewnej mięsno-słoninowej z 1 miliona sztuk w roku 1953 do 1,4 mln. sztuk w roku 1954,

b) zwiększyć kontrakcję prosiąt i warchlaków w roku 1954 — ze 100 tys. sztuk w roku 1953 do 300 tys. sztuk w roku 1954,

c) zwiększyć kontrakcję młodego bydła rzeźnego z 80 tys. sztuk dostarczonych w r. 1953 do 200 tys. w r. 1954,

d) dla stworzenia możliwości zakupu bydła przez gospodarstwa małorolne i średniorolne rozszerzyć kontrakcję cieliek użytkowych, pochodzących od krów o sprawdzonej wysokiej użyteczności, obejmując nią 75 tys. cielików w r. 1954 i 100 tys. cielików w r. 1955.

3. W dziedzinie podatków należy:

a) zmniejszyć poczynając od roku 1954 progresję podatkową dla gospodarstw chłopskich na niektórych słabiej zagospodarowanych terenach,

b) wprowadzić indywidualne ulgi podatkowe dla gospodarstw, których stan zagospodarowania jest szczególnie słaby i które zobowiązały się do osiągnięcia w określonym terminie właściwego stanu zagospodarowania.

4. W celu rozszerzenia pomocy kredytowej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych należy:

a) zabezpieczyć udzielanie kredytów na zakup krów i jałówek, przede wszystkim gospodarstwom nie posiadającym krów,

b) zapewnić gospodarstwom małorolnym i średniorolnym kredyty dla budowy pomieszczeń dla inwentarza, przy czym uprzywilejować należy gospodarstwa prowadzące hodowlę zarodową oraz podejmujące się wychowu na podstawie kontraktacji,

c) zwiększyć kredyty na rozwój upraw specjalnych, zakup nawozów itp.

d) zwiększyć znacznie bankowe kredyty inwestycyjne dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych, usprawnić pracę Narodowego Banku Polskiego i gminnych kas spółdzielczych w zakresie kredytowania wsi.

5. Dla umożliwienia gospodarstwom indywidualnym podejmowania w szerszym zakresie niż dotąd budownictwa gospodarczego oraz dokonywania remontów zabudowań należy obok pomocy kredytowej zwiększyć w roku 1955 sprzedaż materiałów budowlanych dla wsi o ok. 65 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

Należy rozwinąć szeroko produkcję materiałów budowlanych na potrzeby wsi przez przemysł terenowy, uruchomić nieczynne w chwili obecnej małe cegielnie, betoniarne itd.

6. Dla zapewnienia lepszej obsługi gospodarstw chłopów pracujących przez GOM i POM należy:

a) zwiększyć ilość gminnych ośrodków maszynowych, zwłaszcza na terenie województw centralnych i wschodnich,

b) zwiększyć zaopatrzenie GOM w maszyny rolnicze, zwłaszcza w siewniki zbożowe, maszyny żniwne, kopaczki i kosiarki, agregaty omlotowe, lekką aparaturę do ochrony roślin oraz zorganizować przy GOM punkty czyszczenia nasion. W rejonach, gdzie brak jest państwowych ośrodków maszynowych, zorganizować brygady wyposażone w traktory, stacjonowane przy GOM,

c) zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę kuźni i warsztatów pomocniczych GOM i zapewnić ich właściwe wyposażenie,

d) rozszerzyć zakres pomocy sąsiedzkiej i powiązać ją z pracą GOM, by umożliwić korzystanie z maszyn GOM chłopom małorolnym i średniorolnym nie posiadającym koni,

e) zapewnić stałą kontrolę terenowych rad narodowych nad pracą GOM,

f) stworzyć przy GOM społeczne komitety, które będą czuwały nad właściwym przydziałem i wykorzystaniem sprzętu,

g) wydawnie zwiększyć pomoc okazaną przez POM gospodarstwom indywidualnym,

h) zmniejszyć opłaty w GOM i POM, by bardziej udostępnić korzystanie z ich usług chłopom małorolnym i średniorolnym.

7. Dla polepszenia zaopatrzenia gospodarstw indywidualnych w środki produkcji należy:

a) zwiększyć zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych oraz GOM w maszyny i narzędzia rolnicze, w szczególności w siewniki — z 6,5 tys. szt. w 1953 r. do 13 tys. szt. w 1955 r., w kopaczki — z 8 tys. szt. do 18 tys. szt., w parniki — z 38 tys. szt. do 75 tys. szt., w obsypniki — z 27,5 tys. szt. do 74 tys. szt., w opielacze konne — z 8 tys. szt. do 23 tys. szt., w kultywatory — z 17 tys. szt. do 20 tys. szt.

Ministerstwa: Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Przemysłu Drobno- i Rzemiosła zabezpieczą uruchomienie ponadto dodatkowej produkcji narzędzi rolniczych i części zamiennych w zakładach o innym kierunku produkcyjnym.

b) zwiększyć sprzedaż gospodarstwom indywidualnym nawozów sztucznych w r. 1955 w stosunku do roku 1953 o około 40 proc.,

c) zwiększyć poważnie zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych w gwoździe, bednarke, obręczówki, konwie, uprząż, rzemień, drewno opałowe, łopaty, szpadle, łańcuchy itp.

(Dalszy ciąg na str. 4)

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej”

(Dalszy ciąg ze str. 3)

d) znacznie usprawnić zaopatrzenie istniejących kuchni w paliwo i żelazo oraz powiększyć w możliwie krótkim czasie sieć kuchni, udzielając w tym celu pomocy zarówno spółdzielniom pracy, jak i indywidualnym rzemieślnikom,

e) wykorzystać wszystkie możliwości znacznego poprawienia i usprawnienia zaopatrzenia wsi przez rozwój produkcji państwowego i spółdzielczego przemysłu terenowego oraz prywatnego rzemiosła, w szczególności — produkcji narzędzi i materiałów niezbędnych w gospodarstwie wiejskim dla celów produkcyjnych i gospodarstwa domowego, a zwłaszcza wozów, części do wozów, kół, uprząży, grabi, różnych wyrobów z drewna, naczyń glinianych, porcelan itp.

8. Dla usprawnienia handlu na wsi i polepszenia zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne należy:

a) poważnie zwiększyć przydziały dla wsi artykułów konsumpcyjnych, uwzględniając w asortymencie potrzeby wsi i zmiany zapotrzebowania związane ze wzrostem stopy życiowej i zmianami w konsumpcji wiejskiej, w szczególności znacznie zwiększyć zaopatrzenie wsi w naczynia emaltowane i ocynkowane oraz zwrócić szczególną uwagę na jakość dostarczanych towarów,

b) celem zapobieżenia nadużyciom i kumoterstwu, rozszerzyć i wzmocnić społeczną kontrolę przy wszystkich placówkach gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,

c) szczególną uwagę zwrócić na właściwą organizację punktów skupu, zwłaszcza punktów skupu mleka i żywności, usprawnić inspekcję mleczarską w celu wzmocnienia walki z nadużyciami przy skupie mleka,

d) w roku 1954 przystąpić w szybkim tempie do rozbudowy sieci zakładów usługowych dla wsi i do zwiększenia działalności zakładów już istniejących. Liczba punktów usługowych spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś winna wzrosnąć z około 40 tys. w r. 1953 do około 60 tys. w r. 1955,

9. W celu uporządkowania spraw prawnych, dotyczących chłopskiej własności ziemi należy:

a) przyspieszyć wydanie dokumentów potwierdzających własność nabywców gruntów z tytułu reformy rolnej i osadnictwa,

b) uwzględnić dzierżawców gruntów Państwowego Funduszu Ziemi. Na życzenie zainteresowanych uznać za zakończoną rozrachunki Funduszu Ziemi z rezydentami z Bugu i traktować gospodarke im przydzieloną jako ekwiwalent posiadanych przez nich poprzednio gospodarstw,

c) załatwić formalności, związane z własnością nabywców gruntów z parcelacji przedwojennej oraz z własnością chłopów pracujących, którzy nabywali grunty przed wejściem w życie ustawy o reformie rolnej i zwolnić ich z opłaty podatku od nabywania praw majątkowych, a dokonane z tego tytułu wpłaty — zaliczyć na poczet podatku gruntowego,

d) uznać za zakończoną weryfikację nadań oraz uchylić niewykonane orzeczenia weryfikacyjne władz z wyjątkiem wypadków nadużyć, dochodzonych w trybie administracyjnym,

e) zwrócić uwagę na ścisłe przestrzeganie praworządności w dziedzinie chłopskiej własności ziemi, w szczególności na przestrzeganie przepisów, dotyczących wymiaru gruntów przy tworzeniu spółdzielni produkcyjnych.

10. Należy zobowiązać ministerstwa: Rolnictwa, Skupu i Finansów, by opracowały i przedstawiły Prezydium Rządu projekty odpowiednich ustaw i rozporządzeń dla wcielenia w życie przedstawionych wyżej środków.

IV.

Zadania w dziedzinie dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielni produkcyjnych

Śluzna linia partii, zmierzająca do rozwijania zespołowych form gospodarki w rolnictwie, doprowadziła już do stworzenia poważnej liczby spółdzielni produkcyjnych, które, mimo krótkiego okresu istnienia, wykazały w praktyce wyższość gospodarki socjalistycznej w rolnictwie nad gospodarką indywidualną.

Młody ruch spółdzielczości produkcyjnej w Polsce ma już za sobą poważne osiągnięcia. Spółdzielnie produkcyjne uzyskały plony zbóż przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarce indywidualnej i znacznie rozwinięte hodowle bydła, trzody chlewnej i owiec. W spółdzielniach, gospodarujących dłużej niż rok, obsada trzody chlewnej na 100 ha ziemi ornej, licząc łącznie z gospodarką przyzagrodową, jest już większa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Towarowość produkcji w spółdzielniach jest znacznie wyższa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Szeroka pomoc w dziedzinie mechanizacji, udzielana spółdzielniom przez państwo ludowe, powoduje, że praca w spółdzielniach stała się wydajniejsza i łatwiejsza niż w drobnej gospodarce chłopskiej.

Chłopi-spółdzielcy osiągają zazwyczaj już w pierwszym roku wyższe dochody niż w okresie, gdy gospodarowali indywidualnie. Jednocześnie korzystają oni w szerokim i rosnącym stopniu z urządzeń kulturalnych i społecznych.

Spółdzielczość produkcyjna stała się już poważnym czynnikiem w życiu wsi polskiej, oddziaływającym na miliony chłopów pracujących — niespodziewanie. W spółdzielniach produkcyjnych wyrosło wielu przodujących ludzi nowej wsi polskiej — mistrzów urodzaju i hodowli. Dobrze gospodarujące spółdzielnie swą pracą i wynikami zachęcają coraz większą liczbę chłopów małorolnych i średniorolnych do zespołowych form gospodarowania.

Przy niewątpliwych osiągnięciach młodego ruchu spółdzielczości produkcyjnej posiada on jeszcze szereg braków i niedociągnięć.

Ruch spółdzielczości produkcyjnej na terenach województw centralnych i wschodnich rozwija się powoli i pozostaje wyraźnie w tyle za innymi częściami kraju.

Istnieją jeszcze na terenie całego kraju spółdzielnie, które — wskutek odgradzania się od sąsiadujących z nimi małorolnych i średniorolnych chłopów i zasklepienia się we własnym szczupłym gronie — nie zdobywają nowych członków i gospodarują na małych obszarach ziemi. Nie pozwalają im to na osiągnięcie wszystkich korzyści, które zapewnia gospodarka uspołeczniona.

Obok wielu przodujących spółdzielni produkcyjnych, które wyróżniają się dobrą organizacją pracy, osiągają piękne wyniki w produkcji roślinnej i hodowlanej, zapewniają swym członkom wysoką wartość dniówki obrachunkowej — istnieją jeszcze spółdzielnie, gospodarujące nieprawidłowo i nie osiągające należytych wyników.

Należy podkreślić niedostateczny jeszcze rozwój hodowli bydła rogatego, uprawy okopowych, zwłaszcza ziemniaków, oraz brak należytej troski o rozszerzenie upraw roślin pastewnych i wykorzystanie łąk i pastwisk.

Z oceny dotychczasowego rozwoju ruchu spółdzielczości produkcyjnej wynikają następujące podstawowe zadania:

— dalsze organizacyjno-ekonomiczne umocnienie spółdzielni produkcyjnych, tak aby stały się one przykładem i wzorem dla chłopów pracujących, by oddziaływały na nich i przekonywały ich o wyższości gospodarki zespołowej;

— zapewnienie dalszego nieustannego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej na terenie całego kraju, na gruncie pełnej dobrodrobności i w oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego.

Warunkiem ekonomiczno-organizacyjnego umocnienia spółdzielni produkcyjnych jest wszechstronny rozwój ich produkcji, pełne wykorzystanie pomocy technicznej POM, stosowanie przodujących zagadnień agrotechnicznych i zootechnicznych, wzmocnienie podstaw finansowych gospodarki spółdzielczej, racjonalna organizacja pracy, rozwijanie inicjatywy i aktywności chłopów-spółdzielców, pełne przestrzeganie zasad statutu i samorządu spółdzielczego.

1. Dla osiągnięcia wszechstronnego rozwoju produkcji rolnej w spółdzielniach produkcyjnych należy:

a) zapewnić przede wszystkim szybzy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego, zapewnić odpowiednią dla tej hodowli bazę paszową. Wymaga to:

— okazania pomocy spółdzielniom produkcyjnym w szybkiej budowie, już w pierwszym roku ich działalności, pomieszczeń gospodarczych, zwłaszcza obór i chlewni,

— udzielenia pomocy spółdzielniom produkcyjnym w nabyciu materiału hodowlanego dla gospodarki zespołowej,

— okazania członkom spółdzielni, nie posiadającym krów na działkach przyzagrodowych, pomocy w nabyciu krów lub jałówek,

— umożliwienia spółdzielniom produkcyjnym, w drodze pomocy kredytowej państwa, zakupu bydła stanowiącego wkład inwentarowy nowostępujących członków z wypłatą należności już w pierwszym roku ich przystąpienia do spółdzielni,

— zwiększenia produkcji pasz, uprawy roślin pastewnych, zwłaszcza motylkowych i znacznego podniesienia wydajności łąk i pastwisk,

— założenia silosów w każdej spółdzielni produkcyjnej,

b) zwrócić szczególną uwagę na podniesienie plonów i rozszerzenie uprawy ziemniaków i roślin przemysłowych oraz na rozwój warzywnictwa i sadownictwa, zwłaszcza w rejonach ośrodków miejskich i wczasowych,

c) rozwijać w przodujących spółdzielniach produkcję nasion kwalifikowanych i hodowlę bydła zarodowego. Zakładać we wszystkich spółdzielniach produkcyjnych pola nasienne, aby umożliwić zaopatrzenie własne spółdzielni w nasiona oraz tworzyć fundusz wymiany nasion dla gospodarstw chłopów indywidualnych. Spółdzielniom, obejmującym obszar ponad 500 ha, produkującym nasiona kwalifikowane lub hodującym bydło zarodowe, należy przydzielić agronomów lub zootechników, opłacanych z budżetu państwa,

d) zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie w spółdzielniach produkcyjnych prawidłowego zlanowania upraw. W spółdzielniach, gospodarujących na większych obszarach, wprowadzać przy pomocy rolniczych instytutów badawczych i służby agronomicznej Ministerstwa Rolnictwa urzędzenia rolne i planowe płodozmiany oraz przystąpić do opracowania perspektywicznych planów wszechstronnego ich rozwoju. Spółdzielniom tym należy zapewnić szczególną pomoc w zakresie kadr fachowych, mechanizacji upraw i hodowli oraz stosowania nowoczesnej agrotechniki.

2. Dla prawniczno-ekonomicznego umocnienia gospodarki spółdzielczej należy:

a) ściśle przestrzegać zasady materialnego zainteresowania członków spółdzielni w podnoszeniu wydajności pracy i osiąganiu wyższych wyników produkcyjnych. Wymaga to przede wszystkim powszechnego wprowadzenia norm dla każdego rodzaju roboty i ścisłego przestrzegania zasady opłaty według ilości i jakości wykonywanej pracy;

b) zapewnić należytą organizację pracy zespołowej w uprawie i hodowli. W tym celu należy w większych spółdzielniach tworzyć oddzielne brygady polowe i hodowlane, a w mniejszych spółdzielniach, w których nie jest celowe tworzenie odrębnych brygad hodowlanych, zapewnić powołanie wewnątrz brygady mieszanej — specjalnej grupy hodowlanej. Wskazane jest także tworzenie wewnątrz brygad polowych ogniw dla wykonywania robót szczególnie pracochłonnych. Pomędzy spółdzielniami i wewnątrz spółdzielni szeroko winno się rozwijać socjalistyczne współzawodnictwo pracy;

c) usprawnić gospodarkę finansową spółdzielni i działalność komisji rewizyjnej i ściśle przestrzegać podziału dochodu zgodnie ze statutem, a zwłaszcza wydzielania funduszy niepodzielnych i racjonalnego ich rozchodowania;

d) umocnić samorząd spółdzielczy. Wymaga to w szczególności zapewnienia aktywnego udziału członków w omawianiu i decydowaniu na ogólnych zebraniach najważniejszych spraw spółdzielni i przestrzegania statutowych uprawnień zarządu spółdzielni;

e) uporządkować przepisy o dostawach obowiązkowych dla spółdzielni produkcyjnych, przy zachowaniu przysługujących im ulg. Wymiar dostaw należnych od spółdzielni winien być ustalony w oparciu o odrębnie opracowane zasady, w sposób zapewniający zainteresowanie materialne spółdzielców w dalszym wzroście produkcji.

Obowiązkowe dostawy żywności, mleka i ziemniaków dla spółdzielni, zagospodarowujących odłogi lub też gospodarst

jących na gruntach Państwowego Funduszu Ziemi, na których nie mogą przejściowo prowadzić intensywnej gospodarki, winny być ograniczone wyłącznie do obszaru ziemi, wniesionego przez samych członków spółdzielni.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wobec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944-1949, a przejętych przez Bank Rolny.

3. Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a) w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to konieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiązkami;

b) dokładać starań, by spółdzielnia obejmowała dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi;

c) zwrócić uwagę na planowe przygotowanie działalności gospodarce nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju hodowli zespołowej.

4. Należy zapewnić zacieśnienie więzi członków spółdzielni produkcyjnych z gospodarującymi indywidualnie chłopami pracującymi przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kulturalnym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.

Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małorolnym i średniorolnym chłopom przez upowszechnianie doświadczeń agrotechnicznych, dostaw nasion kwalifikowanych, dostaw przychówka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywidualnych itd.

V.

O usprawnieniu pracy państwowych ośrodków maszynowych

Państwowe ośrodki maszynowe stanowią jedną z podstawowych dzwigni socjalistycznej przebudowy wsi i walki o wprowadzenie do naszego rolnictwa nowoczesnych metod uprawy roli. POM winny zapewnić obsługę techniczną spółdzielni produkcyjnych, pomagać im w stosowaniu przodujących metod agrotechniki i współdziałać w umacnianiu organizacyjnym, ekonomicznym i politycznym spółdzielni.

Państwowe ośrodki maszynowe posiadają już duże osiągnięcia w pracy. Liczba ich do końca roku osiągnie ponad 400 POM posiadają już 15,8 tys. traktorów przeliczeniowych i powyżej park maszynowy. W POM pracuje około 40 tys. pracowników.

POM przeżyły się w znacznym stopniu do rozwoju i osiągnięć spółdzielczości produkcyjnej i stanowią już obecnie poważny czynnik mechanizacji polskiego rolnictwa.

Jednakże praca POM wykazuje jeszcze poważne braki i niedomagania.

POM często ograniczają swą działalność wyłącznie do technicznej obsługi spółdzielni produkcyjnych i nie okazują im dostatecznej pomocy, zwłaszcza w organizacji produkcji i opanowywaniu nowoczesnej, przodującej agrotechniki.

Jakość prac wykonywanych przez POM dla spółdzielni w wielu wypadkach jest jeszcze niska.

Stopień wykorzystania sprzętu technicznego POM — zwłaszcza traktorów, snopowiązelek, koparek — jest niedostateczny.

Dla wykonania przez POM w pełni ich doniosłych zadań, dla usunięcia występujących jeszcze w ich pracy braków i niedociągnięć, należy:

1. ściśle powiązać POM ze spółdzielniami, zwiększyć od nich powiadomienia POM za wyniki produkcyjne obsługiwanych przez nie spółdzielni.

Praca agronomów POM powinna polegać przede wszystkim na okazywaniu bezpośredniej pomocy spółdzielniom w rozwoju ich produkcji rolnej. Należy im powierzyć na stałe obsługę określonych spółdzielni, by mogli systematycznie wpływać na ich działalność produkcyjną.

Brygady traktorowe i traktorzysty winni być na stałe przydzielani do tych samych spółdzielni, co pozwoli na właściwe powiązanie ich pracy z pracą brygad spółdzielczych i umożliwi uzupełnienie systemu plac premiowania za wyniki produkcyjne spółdzielni.

2. Podnieść jakość i terminowość pracy POM.

Dla osiągnięcia tego celu niezbędne jest materialne zainteresowanie zarówno POM, jak i jego pracowników jakością i terminowością wykonania prac polowych.

Należy przewidzieć zasadę premiowania pracowników POM w zależności od ilości i jakości wykonanych podstawowych robót rolnych oraz od wyników produkcyjnych obsługiwanych przez nich spółdzielni.

Konieczne jest usprawnienie systemu planowania, a w szczególności zerwanie ze szkodliwą praktyką planowania różnych prac POM tylko w hektarach orki średniej oraz wprowadzenie norm na podstawowe roboty, wykonywane przez POM. Należy bezwzględnie zlikwidować zjawisko nadmiernego wykonywania prac transportowych kosztem prac polowych.

Należy konsekwentnie stosować kary umowne w wypadku niewykonania — lub nieterminowego wykonania — prac przewidzianych w umowie między spółdzielnią a POM.

3. Usunąć źródła częstych przestojów; wzmocnić walkę o pełne wykorzystanie sprzętu technicznego POM.

Decydujące znaczenie dla osiągnięcia tego celu ma podniesienie jakości remontu maszyn i usprawnienie obsługi technicznej sprzętu, zwłaszcza w okresie wytężonych robót polnych, zastrzeżenie walki z wypadkami niedobrego obchodzenia się z maszynami.

Wymaga to szerszego uwzględnienia w planach inwestycyjnych POM budowy warsztatów i pomieszczeń na maszyny i narzędzia, wyposażenia POM w warsztaty ruchome, systematycznego podnoszenia kwalifikacji pracowników POM.

Konieczne jest skierowanie z przemysłu do POM odpowiedniej ilości kwalifikowanych robotników warsztatowych oraz personelu inżynieryjno-technicznego.

4. Dla polepszenia warunków pracy i stabilizacji załóg POM niezbędne jest zwiększenie troski o warunki bytowe i socjalne pracowników, wzmocnienie budownictwa so-

cialnego i mieszkaniowego, szczególnie budownictwa mieszkaniowego dla wysoko kwalifikowanych specjalistów, zapewnienie odpowiednich warunków wyżywienia i zakwaterowania traktorzystom pracującym w polu.

VI.

Zadania w dziedzinie rozwoju państwowych gospodarstw rolnych

Państwowe gospodarstwa rolne osiągnęły znaczne wyniki w rozwoju produkcji.

Zbiory zbóż wzrastały znacznie szybciej niż w gospodarce indywidualnej. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w 1953 r. w porównaniu z 1949 r. o 83 proc. W tym samym okresie pogłowie świń wzrosło przeszło czterokrotnie i osiągnęło ponad 900 tys. sztuk. Pogłowie bydła wzrosło 2,4 raza i osiągnęło prawie 450 tys. sztuk.

Dzięki poważnemu wyposażeniu w traktory i maszyny rolnicze, PGR osiągnęły już w zasadzie niemal pełną mechanizację orki, kultywatorowania, bronowania, sprzętu zbóż i ziemniaków. Wzrasta udział kombajnów w sprzecie zbóż.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć, praca PGR nie można uznać za zadowalającą. PGR nie wykorzystują posiadanych możliwości dla wzrostu produkcji. Zbyt wolny jest wzrost plonów i wydajności produkcji zwierzęcej. Obok przodujących zespołów, posiadających wielostronnie rozwiniętą gospodarkę i osiągających wysokie plony, istnieje znaczna liczba gospodarstw, których produkcja znajduje się jeszcze na niskim poziomie.

Znaczna liczba zespołów PGR nie wykonuje państwowych planów w zakresie produkcji i dostaw. W wielu ze spotkań poziom agrotechniki i zootechniki jest jeszcze niski, a prace wykonywane są w nieodpowiednich terminach. Szczególnie zaniedbania mają miejsce w uprawie i sprzęcie okopowych. Bardzo wiele zaniedbań istnieje na odcinku hodowli.

Park traktorowy i maszynowy nie jest dostatecznie wykorzystany, a nadzór techniczny i konserwacja sprzętu nie znajdują się jeszcze na należytych poziomach.

Niski poziom organizacji pracy i rozpowszechnienie w wielu gospodarstwach taktyki maszynotwórczej powodują nadmiernie wysokie koszty własne produkcji.

Przezwyciężenie tych braków stanowi niezbędny warunek realizacji trudnych zadań, jakie PGR mają obecnie do wykonania.

Przed PGR stoją zadania podniesienia produkcji rolniczej i zwierzęcej przez intensyfikację gospodarki, wzrost plonów i podniesienie produktywności zwierząt.

W r. 1955 w PGR zbiory zbóż winny być o 150-170 tysięcy ton wyższe niż w r. 1952. W ciągu najbliższych dwóch lat plony buraków cukrowych i ziemniaków winny wzrosnąć o 15-20 proc. Stan pogłowia bydła na koniec 1955 r. powinien wzrosnąć w stosunku do 1953 r. o 30-35 proc., a trzody chlewnej o około 20 proc.

Szczególnie ważnym zadaniem państwowych gospodarstw rolnych jest rozwijanie hodowli zwierząt sezonowych i produkcji nasion kwalifikowanych, zwłaszcza dla zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i gospodarki indywidualnej.

Dla wykonania tych zadań i stworzenia warunków dalszego stałego rozwoju PGR należy:

1. Usprawnić organizację PGR — przede wszystkim przez przybliżenie kierownictwa do produkcji i przestrzeganie zasad jednolitej odpowiedzialności kierownictwa za całokształt wyników działalności gospodarczej kierowanej przez niego jednostki.

Zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem w kierownictwie PGR przez stworzenie terenowych zarządów centralnych, odpowiedzialnych za kompleksowe kierownictwo całoci produkcji podległych przedsiębiorstw.

2. Osiągnąć stabilizację załóg przez poprawę warunków bytowych i kulturalnych robotników stałych i sezonowych oraz podniesienie ich kwalifikacji.

W szczególności zwrócić uwagę na poprawę warunków mieszkaniowych pracowników PGR i w tym celu znacznie zwiększyć remonty budynków mieszkalnych i rozszerzyć budownictwo mieszkaniowe.

W roku 1954 należy wybudować 16,7 tys. izb, a ponadto pomieszczenia mieszkalne dla 9 tys. robotników sezonowych. W roku 1955 należy osiągnąć dalszą poprawę warunków mieszkaniowych w PGR. W pełni wykorzystać środki na budownictwo socjalne, zwłaszcza rozszerzyć sieć szklarek i przedszkoli, co umożliwi zwiększenie udziału członków rodzin pracowników w produkcji PGR. Na szeroką skalę podjąć doskonalenie fachowe pracowników.

3. W nakładach inwestycyjnych szeroko uwzględnić budownictwo gospodarcze, melioracje i elektryfikację, budownictwo mieszkaniowe dla pracowników stałych i sezonowych, a także mechanizację robót, zwłaszcza pracochłonnych.

Należy zwiększyć zaopatrzenie PGR w maszyny rolnicze, jak sadzarki do ziemniaków, rozrzućniki obornika, kombajny zbożowe, koparki traktorowe, młocarnie o większej wydajności, czyszczalnie oraz urządzenia służące do mechanizacji hodowli, jak samoczynne poidła, kolektory do transportu w oborach i chlewniach, a także poważnie zwiększyć zaopatrzenie PGR w samochody ciężarowe. Jednocześnie należy bardziej równomiernie rozmieścić sprzęt i maszyny w poszczególnych gospodarstwach i zespołach.

4. Podnieść wydajność traktorów i maszyn przez usprawnienie organizacji pracy, upowszechnienie agregowania maszyn i właściwą konserwację i remonty sprzętu.

Należy podnieść wydajność na traktor przeliczeniowy w 1955 r. do 350 ha orki średniej, wydajność na kombajn do 260 ha.

W większym stopniu zaopatrzyć warsztaty PGR w maszyny i narzędzia, rozbudować sieć warsztatów, stworzyć warsztaty ruchome, zapewnić dopływ kwalifikowanego personelu warsztatowego, m. in. przez zwerbowanie pewnej liczby fachowców z przemysłu.

5. Podnieść poziom organizacji pracy. Wymaga to przede wszystkim umocnienia brygad polowych i hodowlanych oraz ścisłego przestrzegania zasady opłaty za pracę na podstawie norm i przydzielania na stałe brygadam określonych odcinków pracy, aby wzmocnić w ten sposób odpowiedzialność i zainteresowanie materialne brygadzystów i pracowników brygad w osiąganiu wyższych wyników pracy.

(Dalszy ciąg na str. 5)

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum KC PZPR „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej”

(Dalszy ciąg ze str. 4.)

W brygadach zatrudnionych przy uprawach roślin przemysłowych należy wprowadzać podział na ognia. O ogromne znaczenie dla wypełnienia zadań stojących przed PGR ma rozwój szerokiego współzawodnictwa pracy między brygadami, ogniami i poszczególnymi pracownikami.

6. Powszechnie stosować osiągnięcia nauki rolniczej, zwiększać mechanizację, w szczególności szerzej mechanizować pracę w dziedzinie hodowli i roboty pomocniczej.

Należy doprowadzić do zasadniczego przełomu w jakości i terminowości robót rolnych upowszechniając najlepsze doświadczenia przodujących gospodarstw i przodowników pracy.

7. Osiągnąć znaczne obniżenie nadmiernych kosztów własnych w PGR i na tej podstawie zapewnić znaczną poprawę ich rentowności. Wzmocnić walkę z marnotrawstwem, kradzieżami i niedbalstwem.

Doskonaląc metody pracy, szybko opanowując nową technikę i rozszerzając stosowanie zdobyczy nauk rolniczych, państwowe gospodarstwa rolne staną się ważnym czynnikiem rozwoju całego rolnictwa.

VII.

Zadania w dziedzinie podniesienia poziomu kierowania rozwojem rolnictwa

Wykonanie poważnych i trudnych zadań w dziedzinie szybkiego rozwoju rolnictwa wymaga przede wszystkim podniesienia poziomu i zasadniczych zmian w stylu i metodach pracy organów państwowych, odpowiedzialnych za kierowanie rolnictwem.

Poziom pracy organów kierujących rozwojem produkcji rolniczej nie odpowiada zadaniom stojącym przed rolnictwem. Kierownictwo produkcji rolniczej jest mało konkretne a organy kierujące są często oderwane od gromad, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw państwowych i nie są w stanie tego w sposób należyty i skuteczny wykonać. Dotyczy to zarówno Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa PGR, jak i prezydentów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych, podległej im służby rolnej oraz aparatu POM.

Organy służby rolnej nie zawsze orientują się w konkretnych zagadnieniach produkcji rolniczej na danym terenie. Kadry służby rolnej są ilościowo niedostateczne, a poziom ich kwalifikacji jest na ogół nie wystarczający. Szczególnie ostry brak wykwalifikowanych kadr występuje w powiatowych, organach służby rolnej oraz POM. Jednocześnie wielu specjalistów z zakresu rolnictwa pracuje poza swoimi właściwymi zawodami.

Mimo niedostatecznej ilości kadr, nie są one wykorzystywane w należyty sposób. Pracowników służby rolnej odrywa się często od ich właściwych funkcji i kieruje do różnych zajęć nie związanych bezpośrednio z ich zadaniami. Ponadto kadry te są nadmiernie obciążone pracą papierkową, co wynika w dużej mierze z istniejących przerostów w sprawozdawczości.

Niezbędne jest osiągnięcie w szybkim czasie zasadniczej poprawy poziomu pracy organów państwowych, kierujących rolnictwem, a w szczególności przybliżenie kierownictwa do produkcji, nadanie mu bardziej konkretnego i operatywnego charakteru. Wymaga to dokonania zasadniczych zmian w metodach pracy państwowych organów kierujących rozwojem rolnictwa.

1. Dla zasilenia państwowej służby rolnej, POM i PGR kadrami specjalistów, należy:

a) kierować absolwentów uczelni i szkół rolniczych przede wszystkim do terenowej służby rolnej, do POM i PGR,

b) zapewnić przesunięcie specjalistów rolnych ze średnim i wyższym wykształceniem z resortów pozarolniczych; zwłaszcza z organizacji handlowych i skupu do podstawowych ogniw służby rolnej — przesunięcia te winny również objąć organizatorów — praktyków o dużym doświadczeniu — zwrócić należy przy tym szczególną uwagę na kierowanie specjalistów — agronomów, zootechników i mechaników rolnictwa z wykształceniem średnim i wyższym — do bezpośredniej działalności produkcyjnej w POM i w zespołach PGR oraz do tych ogniw służby rolnej, które działają bezpośrednio w gminach i gromadach,

c) wzmocnić obsadę wydziałów rolnictwa przy prezydentach powiatowych rad narodowych, kierując do pracy w tych wydziałach specjalistów i doświadczonych organizatorów,

d) zapewnić w aparacie służby rolnej właściwą obsadę stanowisk powiatowych instruktorów rolnych, kierując tam wykwalifikowanych i zdolnych pracowników i zapewniając im równocześnie odpowiednie warunki pracy i płacy,

e) zorganizować przy wyższych uczelniach kursy podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie agrotechnicznym, zootechnicznym i mechanizacji rolnictwa. Kursy te winny objąć doświadczonych praktyków rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego.

Zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo PGR do organizacji dokształcania pracowników na stanowiskach, wymagających kwalifikacji technicznych w drodze kursów kilkumiesięcznych z oderwaniem od produkcji oraz rozwinąć szkolenie zaoczne, połączone z systemem seminaryjnym.

2. Dla wzmocnienia kadr technicznych w POM i PGR należy:

a) zwrócić szczególną uwagę na szybkie wzmocnienie obsady warsztatów remontowych, stanowisk starszych mechaników POM, mechaników PGR, brygadzystów POM i kierować do tej pracy, na podstawie odpowiedniej kampanii wyjaśniającej — kwalifikowanych, zdolnych pracowników z innych gałęzi gospodarki narodowej. Pracownikom, skierowanym do rolnictwa należy zapewnić odpowiednie warunki materialne i bytowe,

b) zorganizować co najmniej 6-miesięczne kursy dla szkolenia traktorzystów i brygadzystów, dotychczasowy bowiem system szkolenia traktorzystów i brygadzystów w POM, a także w PGR na kilkutygodniowych kursach nie zapewnia możliwości osiągnięcia przez nich odpowiedniego poziomu kwalifikacji zawodowych.

3. W celu stworzenia warunków dla stabilizacji kadr specjalistów w służbie rolnej, w POM i PGR oraz należytych bodźców do walki o wzrost produkcji rolnej, należy:

— zapewnić zmianę systemu plac, uwzględniając m. in. dodatki za wysługę lat i wykształcenie,

— udostępnić specjalistom kredyty na budownictwo indywidualne i hodowlę na przydzielonych im działkach rolniczych.

4. W celu wzmocnienia kierownictwa produkcji rolniczej należy:

a) zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem, polegającym na tym, że sprawami produkcji rolnej zajmują się tylko wydziały rolnictwa rad narodowych. Kierownictwo całokształtem spraw rolnictwa winny sprawować prezydja rad narodowych, które ponoszą pełną odpowiedzialność za rozwój produkcji rolnej na podległym im terenie;

b) przekształcić wydziały rolnictwa i leśnictwa wojewódzkich rad narodowych w wojewódzkie zarządy rolnictwa, celem stworzenia przy prezydentach rad narodowych odpowiednio kwalifikowanych i operatywnych organów do bezpośredniego kierownictwa produkcją rolniczą.

Zarządcom tym należy nadać większe uprawnienia i samodzielność. W powiatach, w których sektor socjalistyczny przeważa już w rolnictwie, należy także przekształcić wydziały rolnictwa i leśnictwa powiatowych rad narodowych w powiatowe zarządy rolnictwa;

c) bliżej powiązać pracę służby rolnej z terenem i oprócz jej działalności o aktyw gromadzkich, obejmującej przodowników i nowatorów rolnictwa. Zerwać radykalnie ze szkodliwą praktyką odrywania służby rolnej od jej właściwych zadań;

d) zlikwidować przerost sprawozdawczości i jednocześnie zerwać z mechanicznymi metodami planowania rolnictwa, nie uwzględniającymi konkretnych warunków terenu.

5. Jednym z najważniejszych zadań ministerstw Rolnictwa i PGR jest rozszerzanie zasięgu propagandy rolniczej, podnoszenie jej poziomu. W tym celu należy rozszerzyć działalność odczytowo-pogadankową na wsi, sieć kursów upowszechnienia wiedzy rolniczej, wzmocnić propagandę poglądową przez zakładanie poletek pokazowych, organizowanie wystaw rolniczych, pokazów itp., rozszerzać działalność wydawniczą, zwłaszcza wydawanie afiszy i ulotek o konkretnych środkach i metodach walki o wyższe plony i rozwój hodowli.

6. Prawidłowe kierowanie rolnictwem wymaga oparcia się na wynikach nauki rolniczej oraz ściślejszego powiązania nauki z praktyką.

Ministerstwo Rolnictwa winno zapewnić koordynację działalności instytutów naukowo-badawczych rolnictwa i dbać, by tematyka prac tych instytutów odpowiadała przede wszystkim praktycznym potrzebom rolnictwa.

Podstawowym zadaniem instytutów naukowo-badawczych rolnictwa winno stać się, obok podnoszenia poziomu prac teoretycznych, szybkie przenoszenie do praktyki rolnej w Polsce osiągnięć nauki radzieckiej i osiągnięć własnych.

W celu nadania właściwego kierunku pracom instytutów naukowo-badawczych należy przystąpić do prac przygotowawczych dla powołania centralnej naukowej instytucji rolniczej.

VIII.

Zadania organizacji partyjnych w walce o wzrost produkcji rolniczej

Osiągnięcie nakreślonych zadań umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i szybkiego, wszechstronnego rozwoju rolnictwa wymaga zmiany w stylu i metodach pracy partii na wsi, znacznego podniesienia poziomu pracy politycznej i organizacyjnej wśród mas pracujących chłopów, przezwyciężenia pokutujących jeszcze w niektórych ogniwach partyjnych błędnych koncepcji wynikających z niedoceniania możliwości wzrostu produkcji gospodarstw indywidualnych i z niewłaściwego rozumienia sojuszu robotniczo-chłopskiego. Wymaga to również usunięcia poważnych braków, a w wielu wypadkach i wypaczeń, jakie ujawniły się w praktycznej działalności terenowych instancji i organizacji partyjnych.

Podstawowymi brakami w dotychczasowej pracy masowo-politycznej były: niedostateczne wzięcie zadań politycznych z zadaniami walki o wzrost produkcji rolniczej, jednostronne odrywanie zadań walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej od wysiłków w kierunku podnoszenia produkcji i wzrostu dochodowości w gospodarstwach drobno-towarowych, od walki o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb wsi. Nie zawsze dostateczna była troska o obronę interesów chłopów małoprodukcyjnych, najbardziej narażonych na kulacki wyzysk.

Z niedocenianiem zagadnienia kierowania walką o rozwój rolnictwa wiązała się słabość pracy partyjno-organizacyjnej na wsi, a zwłaszcza słabość kierowania tą pracą ze strony instancji powiatowych i gminnych.

Jednym z wyrazów tej słabości była kampanijność w re-

alizacji najważniejszych zadań politycznych i gospodarczych na wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie kierowały na codzień walką o wykonanie podstawowych zadań gospodarczych na wsi, pozostawiając te sprawy swym wydziałom rolnym, nie troszcząc się jednocześnie o właściwe zasilanie ich kadrami. Dalszym poważnym brakiem pracy partyjno-organizacyjnej była niedostateczna pomoc i opieka ze strony KP nad komitetami gminnymi i podstawowymi organizacjami w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych, POM i PGR. Wskutek tego KW i KP odrywały się od terenu, nie wnikały głęboko i szczegółowo w warunki rozwijającej się na wsi walki klasowej, w konkretne sprawy, trudności i bolączki wsi, nie poczuwały się do odpowiedzialności za stan i rozwój produkcji rolniczej i stan jej zaopatrzenia na swoim terenie. Prowadziło to do osłabienia kierownictwa i pomocy dla masowych organizacji, a także — co jest szczególnie ważne — dla prezydentów rad narodowych; znalazło to wyraz przede wszystkim w słabości pracy powiatowych i gminnych rad narodowych.

W celu szybkiego podniesienia pracy masowo-politycznej i partyjno-organizacyjnej na wsi należy:

1. Skupić uwagę terenowych instancji i organizacji partyjnych przede wszystkim na zadaniach walki o szybki rozwój rolnictwa przez zacieśnianie sojuszu robotniczo-chłopskiego, rozwijanie wszystkich form spójnej gospodarczej i mobilizacji inicjatywy produkcyjnej chłopów małoprodukcyjnych i średniorolnych, spółdzielni produkcyjnych, pracowników PGR i POM. Dla skutecznego kierowania wysiłkiem mas chłopów i pracowników POM i PGR w walce o postęp produkcji rolniczej, o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb mas pracujących wsi, o pełne wykonanie obowiązków wobec państwa ludowego, należy wzbogacić formy i metody partyjnej agitacji i propagandy, znacznie rozszerzyć sieć agitatorów partyjnych i bezpartyjnych, w sudydach radia i w prasie omawiać szerzej, bardziej konkretnie i bardziej żywo problemy produkcji rolniczej, popularyzować produkcyjne metody i wyniki pracy mistrzów urodzaju i hodowli, aktywizować korespondentów rolnych.

Aktywność, obok ciągłego podnoszenia poziomu politycznego — ideologicznego, winien uziębnić się w znajomości podstawowych zagadnień rolnictwa, ekonomii rolnictwa i agrotechniki z uwzględnieniem warunków swego terenu. Pozwoli to instancjom partyjnym konkretnie i bardziej winikłiwie kierować pracą organizacji partyjnych, działalnością członków partii w radach narodowych i w organizacjach masowych na wsi.

2. Realizować wypracowaną lenińską politykę sojuszu robotników i chłopów: silniej oprzeć się o biedotę, wytrwale zacieśniać sojusz ze średniakiem, konsekwentnie ograniczać i izolować kulak.

Wymaga to usunięcia braków w pracy partyjnej, wynikających z niedostatecznej troski o rozwój wydajności i dochodowości gospodarki chłopów małoprodukcyjnych, o skuteczną ich obronę przed wyzyskiem kulackim, o pobudzenie ich aktywności politycznej i produkcyjnej. W szczególności należy dbać o właściwą organizację pomocy asilekcyjnej i pracy GOM dla chłopów średniorolnych i małoprodukcyjnych, zwłaszcza nie posiadających koni oraz przestrzegać, by środki przeznaczone przez państwo ludowe na pomoc dla chłopów średniorolnych i małoprodukcyjnych wykorzystywane były zgodnie z ich przeznaczeniem.

Utrzymać wśród chłopów średniorolnych przeświadczenie, że wielostronny rozwój ich gospodarki, w szczególności rozwój hodowli, zapewni im szybszy wzrost dochodów i przyczyni się równocześnie do wzrostu całej gospodarki narodowej.

Wspólnie z bezpartyjnymi chłopami pracującymi, organizacje partyjne powinny ustalać konkretne sposoby i środki wykorzystania rezerw produkcyjnych danej gromady i gminy.

Prawidłowe wykonanie tych zadań wymaga nieustannej czujności dla paraliżowania działań kulaka, zmierzających do podważenia zaufania chłopów pracujących do władzy ludowej.

Organizacje partyjne na wsi powinny przypilnować, aby realizowane były ściśle przepisy i zarządzenia władzy ludowej, zmierzające do ograniczenia kulackiego wyzysku i pełnego wykonywania przez kulaków obowiązków wobec państwa, winny zwalczać pobłażliwość wobec kulackichwichrzeń, a zarazem przeciwdziałać łamaniu praworządności ludowej wobec gospodarstw kulackich.

3. Nieustannie wzmagać aktywność i hart organizacji partyjnych w walce o dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej oraz umocnienie istniejących spółdzielni, torując w ten sposób drogę do socjalistycznej przebudowy wsi. Zabezpieczać ściślej niż dotychczas, gospodarczą i kulturalną między zalogami POM i PGR a spółdzielniami produkcyjnymi działającymi w ich zasiegu.

Wzmocnić kierownictwo i opiekę komitetów powiatowych nad wydziałami politycznymi POM.

Pogłębić łączność między spółdzielnią produkcyjną a małoprodukcyjnymi i średniorolnymi chłopami w gromadzie, przełamując istniejące gdzieś tendencje do izolowania się spółdzielców od reszty wsi.

4. Usprawnić metody kierowania organizacjami partyjnymi na wsi. Wymaga to: zerwania z metodami do-raznego, kampanijnego kierowania podstawowymi organizacjami partyjnymi — ustalenia systematycznych i stałych form pomocy dla organizacji partyjnych na wsi, opartych o rzeczywistą znajomość warunków danego terenu — ustalenia odpowiedzialności poszczególnych członków instancji partyjnych i pracowników politycznych aparatu KP za pracę partyjną w określonych gminach, gromadach i PGR, — wydzielenia najbardziej odpowiedzialnych i doświadczonych pracowników dla kierowania pracą partyjno-polityczną POM, ich wydziałów politycznych i obsługiwanych przez nie spółdzielni produkcyjnych.

Aktywność ci winni stać i systematycznie pomagać organizacjom partyjnym w przygotowaniu zebrań partyjnych, uczestniczyć w zebraniach, czuwać nad przestrzeganiem demokracji wewnątrzpartyjnej, rozwijaniem krytyki i samokrytyki, przydziałem zadań partyjnych członkom i kandydatom partii oraz wskazywać im konkretne metody mobilizowania mas do wykonania zadań rozwoju rolnictwa.

Główna uwaga KP winna być zwrócona na podniesienie poziomu politycznego organizacji partyjnej na wsi, uczynienie z niej przodującej siły w gromadzie, spółdzielni produkcyjnej i PGR, wychowanie członków i kandydatów partii, by swą postawą w pracy zawodowej i społecznej służyli przykładem szerokim rzeszom bezpartyjnych.

W oparciu o linię polityczną partii na wsi należy wzmocnić istniejące organizacje partyjne w gromadach i budować nowe organizacje gromadzkie, dążąc systematycznie do likwidowania „białych plam”.

5. Zapewnić właściwe metody kierowania radami narodowymi.

Wymaga to podniesienia kierowniczej roli i odpowiedzialności rad narodowych za bezpośrednie wykonanie uchwał partii i rządu, zwłaszcza w dziedzinie podnoszenia produkcji rolniczej, usprawnienia zaopatrzenia wsi, rozwoju przemysłu terenowego i przedsiębiorstw usługowych.

Dla spełnienia tych zadań niezbędne jest, by rady narodowe wnikliwie reagowały na wszystkie potrzeby i bolączki ludności pracującej, śmiało rozwijały inicjatywę i kontrolę społeczną w gromadzie i gminie. Zapewni to skupienie wokół rad narodowych szerokiego bezpartyjnego aktywu chłopskiego, zacieśni ich więź z masami, ożywi działalność komisji rad, podniesie autorytet rad narodowych jako terenowych organów władzy ludowej.

Należy przewidywać istniejące w niektórych instancjach partyjnych tendencje do komenderowania aparatem rad narodowych oraz do zastępowania prezydentów rad w ich działalności.

6. Pogłębić więź partii z masami pracującymi wsi przez znaczne rozszerzenie działalności masowych organizacji społecznych i skierowanie ich uwagi na zadania walki o rozwój rolnictwa w gospodarce indywidualnej, spółdzielniach produkcyjnych i PGR.

Terenowe instancje i organizacje partyjne winny:

a) zwrócić szczególną uwagę na zwiększenie roli organizacji ZMP na wsi w walce o rozwój rolnictwa. Młodzież ZMP-owska winna jak najbardziej czynnie uczestniczyć we wprowadzaniu nowych przodujących metod pracy w rolnictwie.

Należy zapewnić szeroki udział młodzieży wiejskiej w podnoszeniu wszystkich dziedzin produkcji rolniczej w gromadzie oraz w ożywieniu jej życia społecznego i kulturalnego,

b) ożywić pracę wśród wiejskich kobiet pracujących, którym przypadają poważne zadania w walce o wzrost produkcji rolniczej, zwłaszcza w dziedzinie hodowli.

W tym celu należy m. in. wzmocnić opiekę nad kołami gospodyń wiejskich oraz nad działalnością związków zawodowych wśród kobiet-pracownic i członków rodzin pracowników PGR, śmielej wysuwać kobiety do prac w radach narodowych i w ich komisjach, do kontroli społecznej sklepów, gminnych spółdzielni „Samopomocy Chłopskiej” i punktów skupu produktów hodowlanych, pobudzać inicjatywę społeczną i aktywność produkcyjną kobiet w spółdzielniach produkcyjnych,

c) zapewnić ożywienie działalności Związku Samopomocy Chłopskiej. Zadaniem kół ZSCH winno być prowadzenie pracy uświadamiającej i propagandowej w zakresie upowszechnienia przodujących osiągnięć i doświadczeń w rolnictwie, organizowanie kół hodowców, plantatorów roślin przemysłowych itp. Kola ZSCH powinny również współdziałać w organizowaniu wystaw rolniczych i konkursów hodowlanych, rozwijać współzawodnictwo o wzrost produkcji w gromadzie i między gromadami,

d) zapewnić ścisłe przestrzeganie zasad samorządu spółdzielczego w spółdzielniach produkcyjnych i w gminnych spółdzielniach SCH, aktywny udział członków spółdzielni w zarządzaniu i w kontroli jej działalności, sprawne działanie komitetów członkowskich przy sklepach GS i na punktach skupu,

e) znacznie zwiększyć udział związków zawodowych w walce o rozwój rolnictwa uświadamiając, rozwijać szerzej i pogłębiać formy ruchu łączności ze wsią.

Organizacje związkowe w PGR i POM winny kierować masowym socjalistycznym współzawodnictwem pracy, troszczyć się o polepszenie warunków bytowych załóg, o pełne wykorzystanie funduszy przeznaczonych na cele socjalne i kulturalne, prowadzić szeroką działalność kulturalno-oświatową.

Organizacje związkowe w zakładach przemysłowych, budownictwie itp. winny zwrócić szczególną uwagę na pracę wśród robotników dojeżdżających ze wsi i zapewnić im aktywny udział w walce o podnoszenie produkcji rolnej,

f) rozwinąć pracę partyjną wśród coraz liczniejszej na wsi warstwy inteligencji.

Nauczyciele, pracownicy służby zdrowia, agronomowie, zootechnicy, mechanicy i inni pracownicy instytucji kulturalnych powinni odegrać poważną rolę w walce o wzrost produkcji rolniczej i o socjalistyczną przebudowę wsi.

Wymaga to otoczenia opieką inteligencji wiejskiej, troski o podniesienie jej poziomu ideologicznego i zapewnienie jej odpowiednich warunków dla coraz wydajniejszej pracy, przysłuchiwanie się jej uwagom i wnioskom, wysuwanym i aktywizowania inteligencji wiejskiej w pracy społecznej.

7. Zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie ściślejszej współpracy organizacji partyjnych na wsi z terenowymi organizacjami Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Posłada, to duże znaczenie dla wzrostu aktywności chłopów pracujących.

W pracy nad podniesieniem produkcji rolniczej członkowie partii winni wszędzie, gdzie istnieją organizacje ZSL, uzgadniać z nimi metody i sposoby działania, przyciągać ZSL-owców do jak najczynniejszego udziału w walce o rozwój rolnictwa.

8. Organizacje partyjne na wsi, realizując linię polityczną i politykę gospodarczą partii i rządu, mobilizując najszersze rzesze bezpartyjnych do walki o wykonanie postawionych przez partię zadań, staną się rzeczywistą awangardą wielkiego ruchu milionów pracujących chłopów i robotników rolnych, walczących o rozwój produkcji rolniczej jako podstawowego czynnika przyspieszenia wzrostu stopy życiowej ludzi pracy na wsi i w mieście.

NRD walczy również o naszą sprawę

Często mówimy o istnieniu na terenie Niemiec dwóch odrębnych państw o różnym obliczu klasowym. Często mówimy i słyszymy o gwałtach, jakich dopuszczają się imperialiści amerykańscy na rodzimym niemieckim, ale rzadko wnikamy w wewnętrzny treść tych faktów. Rzadko zdajemy sobie sprawę, co to znaczy. Człowiekowi, który nie był w Niemczech, który nie był w Berlinie, trudno wyobrazić sobie, jak to w jednym mieście mogą istnieć dwa państwa i to państwa o wręcz przeciwnych dążeniach politycznych. Trudno Polakowi wyobrazić sobie Marszałkowską w Warszawie lub Piotrkowską w Łodzi — arterie życiowe wielkich nowoczesnych miast — jako granice dwóch państw. Ponieważ jednak w rzeczywistości tak właśnie jest w Berlinie, łatwo zrozumieć, że granica ta, choć stanowi granicę dwóch światów, jest właściwie tylko pojęciem formalnym.

W odróżnieniu od zwykłych granic między państwami, granic, na których odbywa się kontrola ruchu, przez granicę przecinającą Berlin codziennie przechodzą i przejeżdżają dziesiątki i setki tysięcy ludzi, nie podlegających żadnej kontroli. Okupanci amerykańscy, których tragiczna sytuacja narodu niemieckiego i jego stolicy nie nie obchodzi, uznają istniejący stan rzeczy za bardzo dla nich wygodny, ponieważ mają niejako codziennie możliwość organizowania prowokacji. A oświadczenie, że w tym mieście nie ma występowania tak czystej, można by powiedzieć, postaci i w sposób tak ciągły, jak na terenie Berlina, gdzie obok radia i prasy są w pełni wykorzystywane wszelkie inne środki bezczelnej agitacji, „gazety światła”, głośniki itd.

Dopiero na tym tle można dobrze zrozumieć ogrom trudności, jakie stoją przed NRD oraz Socjalistyczną Partią Jedności SED — w znaczenie większym stopniu aniżeli każda inna partia komunistyczna czy robotnicza w krajach demokracji ludowej, znajduje się na froncie walki klasowej.

Wbrew niecierpliwym, nieprzemysłanym i panikarskim nieraz wnioskom, które wyciągano gdzieś tam z wypadków z 17 czerwca w sprawie układu sił politycznych w NRD oraz roli i wpływu SED, każdy dzień mnoży fakty świadczące o postępującej stabilizacji stosunków politycznych w Republice. Początkowy sukces odniesiony w dniu 17 czerwca przez prowokatorów należy tłumaczyć momentem zakłócenia i chwilowym zdeorientowaniem poszczególnych organizacji partyjnych SED. Względnie młoda kadra partyjna, która do tamtego dnia nie przeżyła jeszcze tego rodzaju doświadczeń, nie rozumiała widoków wyjątkowej sytuacji NRD, nie doceniała realności niebezpieczeństwa nieustannie zagrażającego jej ze strony wroga, nie rozumiała bezwzględnie konieczności ciągłej czujności i gotowości bojowej.

Wyciągając wnioski z wypadków czerwcowych, partia podjęła ogromny wysiłek w celu ideologicznego uzbrojenia swych szeregów i szerokiego rzesz ludzi pracy. Z odzwagą i stanowczością Komitet Centralny SED zerwał maskę z kapitulacyjnej grupy Zeissera-Herstada, która sprzyjała prowokatorom faszystowskim i w najtrudniejszych momentach demobilizowała szeregi partyjnej i w każdej organizacji partyjnej i w każdym zakładzie pracy poddano gruntownej analizie postawę aktywistów i na zebraniach zebrań miało miejsce omówienie braków w pracy politycznej, które wydatniały się na tydzień czerwcowy. Przy czynnym udziale mas zdemaskowano licznych uczestników prowokacji i ukrywanych agentów wroga — b. hitlerowców, współpracowników wywiadu amerykańskiego. W wyniku tej wszechstronnej pracy zaznacza się stała poprawa stanu agitacji partyjnej i pracy masowo-politycznej. Dzień Przdów-nika Pracy przeprowadzony w październiku przeszedł w całej NRD pod znakiem cementowania jedności szeregow klasy robotniczej. Przy odznaczaniu i wyróżnianiu poszczególnych przodowników pracy analizowano nie tylko ich osiągnięcia produkcyjne, ale również ich postawę w dniu 17 czerwca. Nakaz czujności wobec działalności wroga oraz potrzeba zachowania bojowej, ofensywnej postawy wobec wszelkich prób ponowienia prowokacji głęboko zapadły w serca mas pracujących NRD.

W wykonaniu uchwały XV Plenum, a w szczególności XVI Plenum KC SED, konsekwentna realizacja polityki „nowego kursu”, zmierzającego do stałej poprawy warunków życiowych mas pracujących, utrwalenia procesów konsolidacyjnych, zachodzących w narodzie niemieckim, umacniania podstawy władzy ludowej, gruntuje wpływy partii w masach. O wpływach Frontu Narodowego i SED świadczy wspaniały przebieg masowych wystąpień, związanych z czwartą rocznicą powstania NRD i z ponownym wyborem towarzysza Piecka na stanowisko prezydenta. Wydarzenia o tym wspaniałym patriotycznym manifestacji młodzieży w Lipsku w 140 rocznicę bitwy narodów, walczących o zrzucenie jarzma Napoleona. Postawa mas pracujących wskazywała na ogrom pracy politycznej i wychowawczej, dokonanej na terenie NRD pod kierownictwem Socjalistycznej Partii Jedności, świadcząca o znacznym wzroście świadomości politycznej mas pracujących NRD.

Mówiliśmy, że NRD znajduje się na najbardziej wysuniętej, nieznanej trudnej i odpowiedzialnej pozycji walki z najgroźniejszym i najbardziej agresywnym imperializmem wszystkich czasów — z imperializmem amerykańskim. W wynikach tej walki są zainteresowani wszyscy ludzie postępu, wszyscy zwolennicy pokoju na świecie. W tym potężnym zmaganiu sił postępu i wstępczości, pokoju i agresji nie może być neutralności. W zwycięstwie wyniku walki toczonych przez NRD, w przekształceniu wojennych planów imperializmu amerykańskiego, w pokonaniu Niemiec w państwie demokratycznym i jednocześnie jest żywo zainteresowany przede wszystkim naród polski.

Wydarzenia ostatnich miesięcy dostarczyły licznych dowodów na to, jak żywo obchodzi naród polski sprawę niemiecką, jak bardzo porusza nasze społeczeństwo wszystko, co rozgrywa się na zachodzie Odry i Nysy. Naród polski ma szczególne powody do zainteresowania się wszystkim, co dzieje się za naszą zachodnią granicą. Składają się na to tysiącletnie doświadczenia nie najpóźniejszego sąsiedztwa, doświadczenia ostatniej wojny i okresu krwawej okupacji hitlerowskiej, która kosztowała nas miliony ofiar i ogromną część naszego majątku narodowego. Składa się na to podjęta po wojnie przez wroga narodowi polskiemu imperializm amerykański próba odrodzenia hitlerizmu.

Miarą naszego zainteresowania tymi wydarzeniami były masowe zebrania, które odbyły się w całym kraju kilka tygodni temu. Skupily one setki tysięcy słuchaczy we wszystkich wsiach i miastach Polski.

Gdzie jak gdzie, ale w Polsce, w kraju, który zna co to niewola narodowa, który przez blisko półtora wieku przeżywał ogromną tragedię rozdzierania organizmu narodowego na kilka części przez przemoc zaborców, cierpienia narodu niemieckiego powinny znaleźć zrozumienie.

Nie wolno nikomu w naszym kraju przyglądać się obojętnie bohaterskim zmaganiom niemieckich mas pracujących i NRD z okupantami amerykańskimi. Towarzysze niemieccy, ludzie pracy Niemieckiej Republiki Demokratycznej mają prawo liczyć na poparcie z naszej strony. Nie może też delegować wątpliwości, że naród nasz, zgodnie z najlepiej rozumianym własnym interesem, w imię utrwalenia pokoju międzynarodowego, wesprze przyjaciół niemieckich w ich słusznej walce o Niemcy zjednoczone, pokojowe i demokratyczne, w ich ofiarnej walce o utrzymanie pokoju zarówno dla siebie, jak i dla nas, dla całego świata.

J. GROSZKIEWICZ

Załogi cegielni w Koluszkach i Łaznowskiej Woli pracują na poczet piątego roku Sześciolatki

29 października br. załoga Cegielni nr 7 w Koluszkach rozpoczęła radośnie melandek: Roczny plan produkcji cegieł wykonaliśmy w 100 proc., jest to nasz Czyn Październikowy. — Robotnicy godnie zrealizowali swe zobowiązania, powzięte na cześć XXXVI rocznicy Rewolucji Październikowej. Planu dziennego w październiku przekraczaliśmy systematycznie. To tempo produkcji utrzymywane jest w dalszym ciągu.

Wysilek dzielnej załogi Cegielni w Koluszkach idzie w parze z dobrą organizacją pracy, nad którą czuwa kierownik Stanisław Dens. Sukces zakładu jest również zasługą mechanika Karola Zatonia oraz przodujących robotników, jak Kazimierz Nyk, Aleksander Matysiak, Edwarda Zaton, Zygmunt Wójcicki i wielu innych, przekraczających wysoko normy produkcyjne.

Na osiągnięcie Cegielni w Łaznowskiej Woli, która także wykonała roczny plan, złożony jest: dobra organizacja pracy, rozwój współzawodnictwa i racjonalizatorów.

Codziennie z Cegielni w Łaznowskiej Woli wychodzą dziesiątki wozów i aut naladowanych cegłą w stronę Kurawia, Rokiczin, Borkowa, Tomaszowa Mazowieckiego. Cenny materiał budowlany wędruje na wieś i do miast.

Na wartach produkcyjnych

Barbara Kotucka, pełniąc wartę produkcyjną, uzyskuje ponad 120 proc. planu dziennego.

Fot. — A. S.

Pracując całą załogą Zakładu „B” ZPB im. Stali a stanęła na wartach p. dukcyjnych. Około 200 przadek zobowiązała się zwiększyć codziennie swą wydajność od 1 do 3 kg przędzy. Wiele postanowiło pracować nowymi metodami, by w ten sposób uzyskać zwiększenie produkcji.

Jeszcze przed kilkoma dniami niektóre maszyny na styku zmian stały po 5-10 minut. Od poniedziałku nie ma takich postojów. Przadki jednej zmiany nie odchodzi od maszyny, dopóki nie przyjdą ich zmienić. Informują je o tym, jak maszyny pracują, jaka idzie numeracja przędzy i jaka kładka należy ją znaczyć, aby uniknąć pomyłek.

Młodzieżowa Brygada Krystyny Swiderskiej, która walczy o tytuł pionierskiej, stojąc na warcie produkcyjnej, postanowiła pracować metodą Zandarowej i Korabielnikowej. Członkowie brygady podjęli jednocześnie apel tow. Saja „Ja nie wypuszczę braku”.

Grupa ich maszyn patrzy się z prawdziwą przyjemnością. Lénia one czystością. O obowiązku utrzymania porządku przypominają im hasła: „Moja

ZATARG O TRIEST

można sprawiedliwie rozwiązać tylko w oparciu o traktat pokojowy z Włochami

Przemówienie A. Wyszyńskiego w Radzie Bezpieczeństwa

NOVY JORK, 4.11. DZIAŁ 2 BM. RADA BEZPIECZEŃSTWA WZNOWIŁA DYSKUSJĘ NAD SPRAWĄ MIANOWANIA GUBERNATORA WOLNEGO OBSZARU TRIESTU. OMAWIANIE TEJ SPRAWY POD NACISKIEM MOCARSTW ZACHODNICH ZOSTAŁO ODROZCZONE 20 PAŹDZIERNIKA O 13 DNI.

W chwili wznowienia debaty w Radzie Bezpieczeństwa w dniu 2 bm. przedstawiciel Grecji wystąpił z ponowną propozycją odroczenia dyskusji do 23 listopada. Sprzeciw się temu przedstawiciel ZSRR A. Wyszyński. Stwierdził on, że motywy zwolenników odraczenia sprowadzają się do tego, że powołują się oni na tożsamość między pięcioma państwami (USA, Anglia, Francja, Włochy i Jugosławia) rokowania, rzekomo w celu „pokojowego uregulowania” sprawy Triestu.

Podczas toczących się obecnie rokowań — kontynuował delegat radziecki — chodzi o to, aby ostatecznie pogrzebać traktat pokojowy z Włochami. Następnym mówcą zaznaczył, że oświadczenie sekretarza stanu USA Dulles'a złożone na konferencji prasowej w dniu 27 października br. całkowicie demaskuje prawdziwe motywy odroczenia dyskusji nad problemem Triestu. Dulles — podkreślił A. Wyszyński — oświadczył wprost, że „nadziedziczył czas, kiedy Triest stał się czynnikiem, wpływającym na plany utworzenia mocnej obrony przeciwko komunizmowi w Europie południowej”.

Tego rodzaju rozwiązanie problemu Triestu, jakiego pragną mocarstwa, wcale nie odpowiada interesom ludności w tym mieście.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora Wolnego Obszaru Triestu. Aby stało się to do dobrym początkiem pokojowego uregulowania tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławie.

Delegat Grecji ponownie zabral głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mian